

Σίραγας

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

3645

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΗΝΩΝ

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η

12A

Τῆ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Δράμας καὶ Φιλίππων Ἱερῶ Μανασηίου

Υ Π Ε Ρ Α Γ Ι Α ^{τῆς} Σ Δ Ε Σ Π Ο Ι Ν Η Σ

Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Υ ^{ἡμῶν}

Τῆς ἐπονομαζομένης Κοσφοινίσης, καὶ τῆς γενομένης
Θαύματος

Εἰς τὴν ἐν αὐτῇ Ἱερῶν ἡ θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ἣ, προσετέθη ἡ
Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον ἐπ' αὐτῶ τῷ θαύματι.

Εἴτι δὲ πλήρης ἀκολουθία τῆς ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Πατριάρχου Κων-
σταντινουπόλεως. ἅτινα συνηρανίσθησαν ἐκ παλαιῶν ἀντιγράφων,
διωρθώθησαν, ἡ ἀνεπληρώθησαν παρὰ τῆς Πανοσιολογιωτάτης Κυρίας

Ἰ Λ Α Ρ Ι Ω Ν Ο Σ Σ Ι Ν Α Ϊ Τ Ο Τ Κ Ρ Η Τ Ο Σ ,

Ἀφιερώθησαν δὲ τῷ Παναγιωτάτῳ ἡ Τρισεβάσῳ ἡμῶν Δεσπότη τῷ Οἰκουμενικῷ

Π Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Η , Κ Υ Ρ Ι Ω , Κ Υ Ρ Ι Ω ,

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ω ,

Ἐξεδόθησαν Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῆς Γένους
Τυπογραφίας.

α ω ι θ ' .

Π Ε Ρ Ι Τ Ρ Α Φ Η

Τε κατά τὴν ἐπιπέδον Δ ε ῖ κ α κ αὶ Φ ἰ λ ι κ ο ν τὸν Μ ο ν α χ ο ῦ

Υ Π Ε Ρ Α Γ Ι Α Σ Δ Ε Σ Π Ο Ι Η Σ

Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Τ

Τὸ ἐπιπέδον Δ ε ῖ κ α κ αὶ Φ ἰ λ ι κ ο ν τὸν Μ ο ν α χ ο ῦ

Εἰς τὴν ἐκείνην ἰσχυρὰν ἐπιπέδον τὴν Θεοτόκον ἡ προσηγορία

Ἡ ἐκείνη ἰσχυρὰ ἐπιπέδον τὴν Θεοτόκον ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ

Εἰς τὴν ἐκείνην ἰσχυρὰν ἐπιπέδον τὴν Θεοτόκον ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ

Ο ἦ Θεός, αἶδὴν κανὴν ἄσομαί σοί, ἐν Ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ ψαλλῶ σοί.
Δαβὶδ. Ψαλμῷ εἰς.

Π Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Η Κ Ι Η Ο Κ Ρ Η Σ

Τ Ρ Η Ν Ε Ο Ρ Ι Ω

Εἰς τὴν ἐκείνην ἰσχυρὰν ἐπιπέδον τὴν Θεοτόκον ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ

Τ ο π ο ρ ο φ ἰ α ς

εἰς.

AKADHMIA

ΑΘΗΝΑΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΗΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΗΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΗΝ

Τὰς ἀ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρει Θεοτόκε
ὁ δῶλος σε Νικητᾶριος προπυθόμενος καὶ
μνηθῆτι αὐτῆ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΕ ἢ ΤΡΙΣΕΒΑΣΤΕ' μοι ΠΑΤΕΡ

καὶ

ΔΕΣΠΟΤΑ.

Τὸ βαθύτατον σέβας ἢ ἡδελικὴ συστολή, τὴν ὁποίαν ὀφείλω νὰ προσφέρω οὐ μόνον εἰς τὰς θείας ἀκτίνας, τὰς ὁποίας ἀποπέμπει ἀπὸ τῆ Θεωσεσίς ἕραν, ἐφ' ἧ πανόκλειώς ἐπιλάμπει· ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον εἰς τὴν παντοίαν ἀρετὴν, ἣτις ἀνυποκρίτως ἔνοικεῖ εἰς τὸ Ἱερὸν αὐτῆς σκῆνωμα, μὲ καταπέψουσι νὰ ὑποβάλλω ἑμαυτὸν πειθήνιον ἢ εἰς ἐργωδεςέραν ἢ χαμερπεσεέραν αὐτῆς ἐντολήν, ἀλλ' ἡ θεοτάτη ὑμετέρα Παναγιότης Φρονῆσα περὶ ἐμῆ, ὑπὲρ ὃ εἶμι, διὰ τὴν χριστομίμητον ἐπιείκειάν της, κατηξίωσε νὰ μοι ἐπιτάξῃ ἐπιταγὴν οἰκειοτάτην μὲν εἰς τὴν ἀπαράμιλλον θεοσέβειαν, ἢ θερμοτάτην φιλοκαλίαν της, ἔχι ὅμως ἢ τόσον οἰκείαν εἰς τὴν σενότητά της ἐμῆς διανοίας, ἢ χθαμαλότητα τῶν ἰδεῶν μ. ὅθον ἢ κατηγόμην εἰς δειλίαν, ὡσε νὰ μὴν ἐπιχειρίδω τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐπιδιόρθωσιν, ἢ ἀναπλήρωσιν τῆ δοθέντος μοι ἱερῆ ἐγχειρίδης, πλὴν ἡ πεποίθισις, τὴν ὁποίαν ἔχω, ἢ πρέπει αἰείποτε νὰ ἔχω εἰς τὸ ὅτι πᾶσα ἱερὰ ἐντολή της ἔχει συνεφαπτομένην ἢ τὴν ἀπὸ τῶν παναγίων δόχων της ἀρρώγην, μὲ ἐνίχουσε, ἢ ἐπιχειρίδην τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐντολῆς ὑπ' ἀρρώγῳ αὐτῇ τῆ ἰδία ἐντολῆ, ἢ ἐξετέλεσα, εἴτι ἐξετέλεσα.

Τὸ ἐγχειρίδιόν μοι τῆτο ἐγχειρίδιον εἴτε διὰ τὴν παντελῆ ἀμάθειαν τῶν χρόνων, καθ' ἧς συνεγράφη, εἴτε διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀμαθεσάτων ἀντιγραφῶν, ἦτον εἰς τοσῶτον διεφθαρμένον, ἢ τῆ ὀρθῆ χαρακτῆρος παρηλλαγμένον, ὡσε ἢ τὸ ἰσορικόν ἦτον ἀσυνάρτητον, ἢ πολλαχῆ ἀδιανόητον, ἢ οἱ Παρακλητικοὶ Κανόνες πάντῃ ἀσύντακτοι, ἢ ἔντισι ἢ περὶ τὴν ἐννοίαν παραχεχαγαγμένοι ἢ ἐξολιδάινοντες. τὸ

δὲ

δὲ ἐν τούτῳ ποιητικὸν ἄσματιον ἔτω παρηλλάχθῃ, ὥστε ἔτε ποιήμα ἦτον δυνατὸν
 γὰ τὸ ὀνομάσῃ τις, ἔτε ἄσμα.

Ὁ δὲλος τῆς ἐνέκυψα, ὅσον ἦν ἐπ' ἐμὲ, καὶ τὰ μὲν διώρθωσα, ὅσα ἦσαν δεκτικὰ
 διορθώσεως, τὰ πλεῖστα δὲ διόλβη παρηλλάξα καὶ ἐμόρφωσα, κοσμήσας αὐτὰ τὸν δυ-
 νατὸν τρόπον. ἐπιδιορθώσας δὲ καὶ τὸν εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον Παρακλητικὸν Κανόνα
 προσέθηκα καὶ τὰ λοιπὰ ἀκόλυθα μελωδήματα, ὅσα ἀπαιτῶνται εἰς ὕμνον Ἐσπε-
 ρινόν, καὶ Ἐωθινόν, καὶ ἔτιως ἀνεπληρώθη ἡ Πανηγυρικὴ τῷ Ἰερῷ τέττε Πατρὸς Ἀ-
 κολυθία κατὰ τὴν ὑμετέραν ἐντολήν, καὶ ταῦτα ἐπόνησα, ὑπερέτην χεῖρα πα-
 ραχῶν εἰς τὰ διὰ τῶν Παναγίων αὐτῆς δούχων ἐμπνεόμενά μοι νοήματα.
 δέχθητι λοιπὸν δόμνως, Παναγιώτατε καὶ Τρισέβασέ μοι Πάτερ καὶ Δέσποτα αὐ-
 τά τε τὰ πονηθέντα, καὶ αὐτὸν ἐμὲ τὸν πονήσαντα. καθότι εἰς τὴν ὑμετέραν Δεσ-
 ποτικὴν προσησίαν ὑποκλινῶς ἀπονέομαι.
 τῆς Ἑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος

ἦος ἐν Χριστῷ ταπεινότητος

καὶ δὲλος ὑποκλινέσας

Ἰλαρίων Σιναΐτης Κεῖς :

Περιγραφή σύντομος τῆ Ἱερᾶ Μονασηρίου

Τῆς

ΚΟΣΦΟΙΝΙΣΣΗΣ .

ΤΟ περιβόητον τῆτο καὶ θαυροπηγιακὸν Μονασήριον τῆς Ἱπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκε Κοσφοινίσις ἐπονομαζομένης κεῖται πρὸς τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, ἐπάνω εἰς ἓν ὑψηλὸν βουνὸν τῆς ἐπαρχίας Φιλίππων ἢ Δράμας, πλησίον τῆς Πόλεως Φιλίππων ἢ Φιλιππισίαις κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἢ εἶναι ἀξιόλογον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς οἰκοδομῆς τε, καὶ θαυμασὸν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκε, ἢ ὅποια χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπου ἢ χωρὶς βαφῆς τεχνιτῆς ἀλλ' ἐκ θείας ἐνεργείας ἢ χάριτος ἐζωγραφίδη μὲ τρόπον θαυμασίον καθὼς ἐπομένως θέλομεν διηγηθῆ, καὶ ὁμολογεμένως εἶναι Θεόγραφος, καθὼς ἦτον τὸ πρὸς τὸν Αὔγαρον σαλὸν ἱερὸν Μανδήλιον τῆ Σωτῆρος ἡμῶν, ἢ αἰ πρὸς τὸν προσφῆτην Μωυσῆν δωθεῖσαι πλάκες τῆ γραπτῆ νόμου, καὶ ἐκ τῆτε δὲν εἶναι καμμία ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ τῇ Ἱερᾷ Εἰκόνι ἐκτύπωμα, εἶναι ἢ ἀπαράλλακτος μορφή τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκε ἢ τῆ μονογενῆς αὐτῆς Υἱῶ, τὸν ὁποῖον βασάζει εἰς τὰς Ἀγίας Ἀγκάλας τις, καθότι δὲν εἶναι ἐζωγραφομένη ἀπὸ ἐπισφαλῆ ἰδέαν, ἢ ἀδωῆ χεῖρα ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀπὸ τὸν πανθωῆ ἢ ἀλάθητον δάκτυλον τῆ Θεᾶ. ἐφάνη δὲ ἢ Ἱερᾷ ἢ ὑπερθαύματος αὐτῇ Εἰκὼν εἰς τὸ Μονασήριον τῆτο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Γερμανῆ τῆ ἀναχωρητῆ, ἢ κτήτωρος αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Οὗτος ὁ ἱερὸς Πατὴρ ἀπὸ παιδικῆς τε ἡλικίας καταλιπὼν τὴν τύρβην καὶ ἡδυπάθειαν τῆ κόσμου, ἀνεχώρησε, ἢ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον τῆ Ἰορδάνου, ὅπε διέτριψεν ἱκανὸς χρόνος μετερχόμενος τὸν ἀσκητικὸν βίον, καὶ ὀδηγέμενος εἰς τὴν τελειοτάτην τῆς ἀρετῆς θεωρίαν ἀπὸ τῆς κατ' ἐκείνου τῆς χρόνου ἀρισκομένης ἐκεῖ ὀσιωτάτης ἢ Θεοφόρου πατέρας, ἀφ' ἧ δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνωτάτω θεωρίαν, ἢ ἐγένετο ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ μεταδώσῃ ἢ εἰς ἄλλους τῶν θείων χαρίτων, ἢ νὰ γενήται ὀδηγὸς πολλῶν ψυχῶν εἰς λιμένα σωτήριον, τῷ ἐφάνη Ἄγγελος Κυρίου δις ἢ τρίς ἢ τῷ εἶπον, ὅτι εἶναι θέλησις Θεᾶ νὰ ἀφήσῃ πλέον τὴν ἔρημον τῆ Ἰορδάνου ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, ἢ νὰ θεμελιώσῃ Μονασήριον ἐπάνω εἰς ἓν βουνὸν τῶν Φιλιππισίων ὑπ' ὀνόματι τῆς Ἱπεραγίας Θεοτόκε. μὴ δυνάμενος

λοι-

λοιπὸν νὰ ὑπαντιωθῆ εἰς τὴν Θείαν προσαγῆν , ἔφυγον ἐκείθεν , καὶ μετὰ ἕνα σχεδὸν χρόνον ἔφθασαν εἰς τὴν Μακεδονίαν , καὶ ὀδηγηθεὶς ἀπὸ Ἁγγελον Κυρίε ἦλθον εἰς τὴν πόλιν τῶν Φιλιππισίων πλησίον τῆ βενῆ, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ Θέλισις τῆς Θεοτόκε νὰ κτιθῆ τὸ Μοναστήριον. ἢ ἐν ᾧ προσήχεται διὰ νὰ τῷ δείξῃ ὁ Θεὸς τὸν προσδιωρισμὸν τὸν ἄφνης εἶδε μίαν Φλόγαν πυρός ἡ ὁποία ἤρχιζον ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆ βενῆ, ἢ ἀνέβαινον ἕως εἰς τὸν ἕρανόν, ἢ ἐκ τούτου ἐνόησαν , ὅτι ἡ Θέλισις τῆ Θεῆ ἦτον νὰ κτιθῆ ἐκεῖ τὸ Μοναστήριον. Ὑπερεχάθη λοιπὸν, διότι τῷ ἔδειξεν ὁ Θεὸς τὸν τόπον τῆς οἰκοδομῆς, πλὴν ἐλυπεῖτο μεγάλως, διότι ὁ τρόπος ἢ ἡ δαπάνη εἰς τοιοῦτον μέρος ἦτον σχεδὸν ἀδύνατος, ἀλλ' ἡ πρὸς Θεὸν πίσις τε ἐγένετο εἰς αὐτὸν μεγίστη παρηγορία· ἐπειδὴ ἐσοχάζετο, ὅτι δὴν ἤθελε τὸν διορίσῃ ἡ Θεία Πρόνοια εἰς τοιοῦτον ἐπιχείρημα , ἂν δὴν ἦτον προσδιωρισμὸς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως· καθὼς καὶ τῷ ὄντι ἐγένετο ὡς θέλομεν ἰδῆ.

Δύο μεγάλοι πλῆστοι ἄρχοντες Ῥωμαῖοι ὀνομαζόμενοι ὁμὸν Νικόλαος ὁδὲ Νεόφυτος, οἵτινες ἢ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐσάλθησαν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους τόπους, ἐπειδὴ ἐβαρύνθησαν τὴν τύρβην τῆ κόσμῃ ἢ τῆς βιωτικῆς περισπασμῆς, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναχωρήσωσι, ἢ ἐζήτην νὰ εὕρωσι τόπον διὰ νὰ ἡσυχάσωσι, καὶ ἄνδρα ἐνάρετον διὰ νὰ διδαχθῶσιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν μοναδικὸν βίον καὶ τὴν γνησίαν ἢ ἀμώμητον ἀρετὴν, ἢ μανθάνοντες παρὰ πάντων διὰ τὴν ἰσαγγελον πολιτείαν τέττε τῆ ἱερῆ Ἀνδρὸς, παρέλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὅλους τῶν τῆς θησαυρῆς ἢ ἐλθόντες τῆς ἐνεχέρισαν εἰς αὐτὸν, ἢ ὑπέταξαν ἢ τὸν ἑαυτὸν τῶν εἰς τὴν Φιλόθεον διδασκαλίαν, ἢ ψυχοφελῆ ὀδηγίαν τε. Ὁ δὲ ἱερὸς Πατὴρ ἰδὼν τῆτο ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ ἀμέσως ἐπεχειρίθη νὰ κτίσῃ τὸ Μοναστήριον εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπερ εἶδε τὸ θαῦμα τῆς Φλογός· ἢ ὕψερον ἀπὸ πολλὰς ἀγῶνας, ἢ ἀφορήτης κακοπαθείας ἐτελειώθει τὸ ἱερὸν τῆτο Μοναστήριον τόσον μεγαλοπρεπῆς ἢ ὡραῖον μὲ τὴν ἐπισκοπίαν τῆ Ὁσίε τέττε Πατρὸς ἢ μὲ τὴν συνεργίαν, ἢ δαπάνην αὐτῶν τῶν Θεοσεβῶν ἀνδρῶν.

Ἄφ' ἧ δὲ ἐτελείωσε τὸ Μοναστήριον, καὶ δὴν ἔμεινον ἄλλη φροντίς, εἰμὴ ὁ ἀναγκαῖος καλλωπισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐπισκοπῶντες λεπτεργοὶ ἠτοίμασαν δύο σανίδια διὰ τὰς Δεσποτικὰς Εἰκόνας, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεγίνοντο νὰ τορνώσωσι περισσότερον τὸ σανίδιον, τὸ ὁποῖον ἦτον διωρισμὸν διὰ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκε, αἴφνης ἐσχίσθη καὶ οἱ τεχνίτες τὸ ἔρριψαν, καὶ ἐζήτην ἄλλο· ὁ δὲ Ὁσίος ἐλυπήθη καθ' ὑπερβολὴν, ἐπειδὴ ἢ μόνος εἶχε διαλέξῃ αὐτὸ τὸ σανίδιον διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν δὴλὰβειαν, τὴν ὁποῖαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν Θεοτόκον.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τῆτο ἐγένετο κατ' οἰκονομίαν Θεῆ διὰ νὰ δοξαθῆ ἔτι μᾶλλον

λον ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ γὰρ χαρῆ περιεσώτερον ὁπίσθς ἰκέτης της, ἡ καθὼς
 ὁμοιογενῆς Ὑῶς της ἐξελέξατο πτωχῆς καὶ ἀμαθείς Ἀποσόλης διὰ νὰ κατα-
 χύνη τῆς σοφῆς τῆς γῆς, μετὸν αὐτὸν τρόπον ἡ Θεοτόκος ἀπεδέχθη τὸ παρερέ-
 μόνον ἐκεῖνο ἡ ἐχισμῶνον σανίδιον, διὰ νὰ τὸ ἀποδείξη πηγὴν θαυμάτων ἡ κοινὸν
 λατρεῖον, ἡ ἐν ᾧ, ὁ Ὅσιος λελυπημένος παρημέρισε κατ' ἰδίαν διὰ νὰ προσδύχη-
 θῆ εἰς τὸν διωρισμῶνον καιρὸν, αἰφνης εἶδον ἐμπροσθέντε τὴν Κυρίαν τῆ οὐρανῆ
 ἡ τῆς γῆς, ἡ τις ἤσραπτω ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἡ μὴ δυνάμωος νὰ ἀνατοίση τὰ ὄμ-
 ματὰ τῆ εἰς ἐκείνην τὴν θείαν λάμψιν ἔπεσε χαμαὶ τρέμων, ἡ τότε ἤκωσε τὴν
 Θεοτόκον, ἡ τις τῷ ἔλεγε τῆς ἐξῆς λόγους.

Γερμαὲ πισότατε δὲλε τῆ Μονογενῆς με Υἱῶ. εἶδον τὴν πίσιν σε, ἡ τὴν ἀ-
 ληθινὴν οὐλάθειαν τὴν ὁποῖαν ἔχεις εἰς ἐμέ, ἡ ἐπειδὴ τόσο ἐλυπήθης, διότι ἐ-
 χίθη τὸ σανίδιον, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο δι' ἐμέ, ἰδὲ ἐγὼ σοὶ χαρίζω τὴν Εἰκόνα με
 ἀπαράλλακτον καθισοριμῶνην με τρόπον θαυμάσιον εἰς αὐτὸ τὸ παρερέμιμον
 σανίδιον, χωρὶς νὰ βάλῃ εἰς αὐτὴν χεῖρα τεχνίτης, ἡ σοὶ δίδω ταύτην τὴν χά-
 ριν, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς πίσεως ἡ εὐλαθείας σε, ἡ τῶν πολλῶν ἰδρωτῶν τῆς ὁποῖ-
 ῆς ἔχυσας εἰς τὸ νὰ οἰκοδομηθῆ τῆτο τὸ π' ὄνοματί με κτιθῶν ἱερὸν Μονασῆριον.

Ἀφ' ἧ ὁ Ὅσιος ἤκωσω αὐτῆς τῆς λόγους, ἐσήκωσε τὰ ὄμματάτε, ἡ εἶδε τὴν
 Θεοτόκον, ὅτι ἐπλησίαζω εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐχισμῶνον σανίδιον, ἡ ὅτι με τρόπον πα-
 ράδοξον ἐτυπώθη εἰς αὐτὸ ἡ θεία μορφή καὶ αὐτῆς καὶ τῆ Μονογενῆς της Υἱῶ
 καθημῶνος ἐπάνω εἰς τὰ ἱερὰ γόνατά της, ἡ ἀμέσως ἀπεπέμποντο χρυσοεδεῖς ἀ-
 κτίνες ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα ἡ κατιχύγαζον ὅλον τὸ περιέχον· καὶ εἰς τὸν
 αὐτὸν καιρὸν ἡ εἰς μαθητῆς τῶν ἐρημῶνων λεπτεργῶν ὅλος ἔντρομος ἤλθω εἰς
 αὐτῆς, ἡ εἶπω, ὅτι ἐν ᾧ ἐσέκετο εἰς τὸν τόπον, ὅπως ἦτον ἐρέμιμον τὸ σανίδιον,
 αἰφνης εἶδω, ὅτι ἤλθω ἐκεῖ μία ὠραιότατη γυνὴ βασιλεύσα εἰς τὰς ἀγκάλας της
 ἐν ἀσραπόμορφον βρέφος, ἡ τις ἐφαίνετο ὡς μία μεγαλοπρεπῆς Βασίλισσα, ἡ ὅτι
 ἐπλησίασω εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπως ἦτον ἐρέμιμον τὸ σανίδιον, ἡ βλέψασά το,
 εἶπω· αὐτὸ τὸ σανίδιον εἶναι πολλὰ ἀεμιδῶν διὰ τὴν Εἰκόνα με, ἡ ματαίως οἱ
 Λεπτουργὶ ζητῶσιν ἄλλο. ἐκεῖνοι ἀφ' ἧ ἤκωσαν αὐτῆς τῆς λόγους ἔτρεξαν εὐθὺς
 ὅλοι ὁμῶ, ἡ, ὡ τῆ θαύματος, ἐξαίφνης εἶδον, ὅτι ἦτον ἐζωγραφισμῶνη ἐπάνω εἰς
 τὸ ἴδιον σανίδιον ἡ πανάχεραντος μορφή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκῆς ἡ τῆ Μονο-
 γενῆς αὐτῆς Υἱῶ· ἡ ἔλαμπω ὑπὲρ τὸν ἥλιον.

Ὅλοι οἱ παρῶρεθέντες τόσο μοναχοὶ, ὅσον ἡ κοσμικοὶ ἔμεναν ἑκατικοὶ,
 ἡ ἐχάρησαν καθ' ὑπερβολὴν, δοξάζοντες μεγαλοφῶνως τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν

Χριστόν ἢ τὴν Ὑπερένδοξον αὐτῆ Μητέρα, ἢ ὅποια ἠθέλησε μὲ τὸ παράδοξον τῆτο τεράσιον νὰ θαυμασώσῃ τὴν Ἱεράν τῆς Μονῆν, νὰ χαροποιήσῃ τὸν πίσον ἢ δυνώμονα δῆλον τῆς, νὰ σηρίξῃ τὰς δισεβεῖς εἰς τὴν ἀμώμιτον πίσιν, ἢ νὰ κατα-
 χύνη τὰς ἀσεβεῖς.

Ὅτι τὸ Θαῦμα τῆτο εἶναι ἀληθέστατον δείκνυται ἢ ἀπὸ τῆ ὅτι τὸ σανίδιον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνας εἶναι ἀτόρυστον, ἢ τὸ χίσμα φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον, ἀλλὰ ἢ ὁ ἱερός Μητροπολίτης Μυρέων Ματθαῖος ἐλθὼν ἕξαρχος εἰς τὴν Ἱεράν αὐτὴν μονὴν κατὰ τὸ ἀχί. ἔτος, παρετήρησεν ἀκριβῶς, ἢ πληροφορηθεὶς διὰ τὸ Θαῦμα αὐτὸ, συνέγραψε ἢ παρακλητικὸν κανόνα εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διὰ τῆ ὅποιε ὁμολογεῖ, ἢ ἐξυμνεῖ τὸ μέγα τῆτο τεράσιον, δοξολογῶν δισεβῶς τὴν ἀπείρανδρον Μητέρα τῆ Σωτῆρος ἡμῶν, ἢ τις δύναται, ὅσα καὶ βέλεται. Βεβαιῶται δὲ ἐτι μᾶλλον ἀπὸ τὰ ἀδιάκοπα Θαύματα τὰ ὅποια ὑνεργεῖ καθ' ἡμέραν εἰς ὅλης ἐκείνης, οἱ ὅποιοι καταφύγουσιν εἰς τὴν σκέπην ἢ βοήθειάν τῆς μὲ πίσιν ἢ δὺλάβειαν. Διὰ τῆτο ἢ τρέχουσιν ἀκαταπαύτως ἀπὸ ὅλα τὰ περίχωρα τῶν Φιλιππισίων ἢ ὅλης τῆς Μακεδονίας οἱ Χριστιανοὶ φέροντες τὰς ἀδυνατεῖς των, καὶ κἀνεὶς δὲν ἐπιστρέφει χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἴασιν ψυχῆς ἢ σώματος ἀπὸ τὴν ἀχειροποίητον καὶ θαυματουργὸν αὐτὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκε, ἢς ταῖς πρεσβεῖαις διαφυλάττοι ἡμᾶς ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς κακῆ, καὶ καταξιώσῃ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΙ

Περὶ τοῦ Θαύματος, ὅπερ ἐγένετο, εἰς τὴν πάνσεπτον ἢ Ἀχα-
 ροποίητον Εἰκόνα
 τῆς
 ΘΕΟΤΟΚΟΥ

- είχ. „Ἐν τῷ δ' εἰσιθι τῷ Ἱερῷ τεμένει γε σὺν αἰδοῖ
- εἰήγησ. Σὺ ᾧ δὴ λαβέσατε προσκυνητὰ, εἰσελθε εἰς τῆτον τὸν σεβάσμιον Ναὸ
 μὲ δὴ λάβειαν.
- είχ. „Μητὲρ Θειοτόκε Εἰκόνα λαβόμενος
 εἰξ. Διὰ τὰ ἰδίης καὶ τὰ ἀπασιθῆς δὴ λαβῶς τὴν Εἰκόνα τῆς Μητὲρ τ
 Θεῶ.
- είχ. „Χρῶσιος ἐκτὸς τῷ δ' ἐν σήματι οἱ δράαται.
 εἰξ. Ὅποια χωρὶς Βαφὴν φαίνεται ἐπάνω εἰς τῆτο τὸ Εἰκόνισμα.
- είχ. „Ὡς ἄτερ χειρῶν γραπτομένα μερόπων.
 εἰξ. Ὡς καθισαρημένη χωρὶς χειρὸς ἀνθρῶπων.
- είχ. „Μήγε τὸ θαμβαλέον τὸ δε ἄλλω εἰκελον οἶει,
 εἰξ. Μὴ νομίζης αὐτὸ τὸ μέγισον θαῦμα παρόμοιον μὲ ἄλλῶ,
- είχ. „Τῶν, ὅσα ἐν γαίᾳ θαύματα ἄλλα πέλει.
 εἰξ. Ἄπὸ ἐκεῖνα τὰ θαύματα, ὅσα ἄλλα ἐγίνοντο εἰς τὴν γῆν.
- είχ. „Οἷη γὰρ Μαρίη μερόπων τελέθει μεδέεσα,
 εἰξ. Διότι μόνη ἡ Θεοτόκος Μαρία εἶναι ἡ Βασιλις καὶ προσάτις τῶν ἀ
 θρώπων.
- είχ. „Τῆς ἄγραΦον μορΦὴν δέρεκε ἀμβροσίην.
 εἰξ. Τῆς ὁποίας παρατήρησον καλῶς τὴν ἀζωγράφισον ἀπὸ χεῖρα ἀν
 θρώπων καὶ θείαν Εἰκόνα.
- είχ. „Εὐχεο χεῖρ δρέγων εἰς ἔρανὸν ἀσερόντα
 εἰξ. καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας σε εἰς τὸν πλήρη ἀσερών ἔρανὸν παρακάλεσο.

τὸν Θεόν.

εἰχος.
ἐξήγησ.

„Ἄφθιτον ἀσέροπὴν τῇ δ' ἐνεῦσαν ἰδεῖν.
ὄρεσε νὰ εἶδῃς τὸ ἄφθαρτον ἢ ἕρανον Φῶς, τὸ ὁποῖον ἀβρίσκεται εἰς
αὐτὴν τὴν ἱερὰν Εἰκόνα.

εἰχ.
ἐξ.

„Ἦδ' ἐπίπνοιαν, τῆς δ' ἐπι ἕρανόθεν κατιῦσαν.
Ὁμοίως ἢ τὴν θείαν χάριν, ἡ ὁποία καταβαίνει ἀπὸ τὸν ἕρανον ἐπάνω
εἰς αὐτὴν τὴν θείαν Εἰκόνα.

εἰχ.
ἐξ.

„Ἐθλοδοτέραν Ἀγνὴν οἰογόνε τέχεος.
καὶ ἡ ὁποία εἶναι παρεκτικὴ ἀγαθῶν, καὶ ἄμωμος ὡς ἕσα χάρις τῆ
μονογενῆς Υἱοῦ τῆς Παρθένου.

εἰχ.
ἐξ.

„Φοινίσσασα δ' ὁράται ἐρβυθομένη Θεοειδής.
Φαίνεται δὲ μὲ Φοινικῆν χρωμα, ἐπειδὴ κοκκινίζει ὡς θεία ὄντως
μορφῇ,

εἰχ.
ἐξ.

„ΕἰκοσιΦοινίσσης τ' ἔνομα τῇ δέδοται.
διὰ τῆτο καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα ΕἰκοσιΦοίνισσα ἐπειδὴ ἡ Εἰ-
κὼν ἔχει κόκκινον χρωμα.

εἰχ.
ἐξ.

„Τόφρα Πατῆρ ἢ τῇ δε μονῇ τό δε τ' ἔνομα θῆκε.
τότε ὁ ἱερός Πατῆρ ἢ κτήτωρ Γερμανός ἐπέθηκε καὶ εἰς τὴν μονὴν
ταύτην τὸ ἴδιον ὄνομα.

εἰχ.
ἐξ.

„Εἰκόνας ἐξ ἱερῆς Θεοτόκου μετὰ γων.
Ἐπειδὴ τὸ μετέφερον εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Κανὼν εἰς τὴν ἀχειροποιήτου Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἢ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐν τῇ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοινύσης, πονηθεῖς πάλαι Ματθαίῳ ταπεινῷ Μητροπολίτῃ Μυρέων.

οὐδὲ ἀκροσυχῆς.

Ματθαῖος ὑμνῶ τὴν ἀπείρανδρον Κόρην.

Ωδὴ α'. Ὁ Εἰρμός, ᾠδὴν ἐπινίκιον ἄνωμον.

Μητέρα σε ἔγνωμον Ὑψίστη Λόγος, λόγον σόν μοι παρέχε, καὶ Φωταγωγῆσον, Παρθένε, νῦν τὸν ἐμὸν, τῷ ἀνυμνήσάι σε θερμῶς, θείας Εἰκόνας μορφήν.

Ἀνάρχος γωνήτορος, ἄχρονον Λόγον, γασρῖσσι ἐμόρφωσας, ὅς ἢ ἐμόρφωσον ἐπὶ σανίδος Φεικτῶς, τῆς σῆς Εἰκόνας τὴν μορφήν ἀχειροποιήτου.

Τὸ θαῦμα Πανάμωμε τῆς σῆς Εἰκόνας, ὁρῶντες θαυμάζομεν, καὶ ἀνυμνήμον σε, ὅτι παρέχει ἡμῖν παντοίων νόσων ἢ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεὸς σὺ ἐμόρφωσας ἄμορφον Λόγον, μορφήν δὲ Πάναγνε ἐκ σῆ λαβόντα γασρὶ δίχα χρωμάτων δ' αὐτός, ἢ ἀνὸς Δέσποινα χερὸς τὴν σὴν Εἰκόνα μορφήν.

Ωδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός, Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν.

Ξύλον ὃ ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομῆντες, τῷτο ἐγένετο νοσόντων ἰατρῆον, τῷτό ἐσι τὸ ξύλον ὃν ᾧ δουτυπωσον Ἀγνήν Μητέρα ὃ Χριστὸς ἦν κατοικήσασιν ἡρετίσατο.

Ἰδε, ὃ ἀπεδοκίμασαν ξύλον οἱ τεχνῖται, τῷτο ἐγονήθη ταμίον τερασίων, αὐτό ἐσι σκοῦτος, ὃν ᾧ τεθησαύρισαι ὑγιεία ῥῶσις τοῖς πισοῖς, σὲ Θεοτόκον καταγγέλλασιν.

Ὁ ἄρχος, ὃν Ἀγνή διέθετο ὃ Πατὴρ τῶν Φώτων, ἔτος ἐγονήθη ἡμῖν εἰς σωτηρίαν, πεπλήρωται, ἐπὶ γὰρ αὐτὸς κατεσκήνωσον ἐν τῇ γασρῖσσι ὃ Υἱός, τὴν βροτῶν Φύσιν ἀνεμόρφωσε.

Σῶσασιν βεληθεῖς ὃ Κύριος, τὴν ἑαυτῆ Εἰκόνα ἐκ σῆ τὴν ἀνθρωπίνην ἀνέλαβε Φύσιν, αὐτὸς ἐσιν ὃ δάξας ἀφράσως πανύμνητε ἐπὶ σανίδος σὴν μορφήν, ἦν ἢ θαυμάτων πηγὴν ἔδειξε.

Χορ-

Χορὸς Ἀγγελικός.

Τὴν ἀχραντον μορφὴν, τῆς Παρθένε Μαρίας τιμήσωμεν πισοί, ὡς αὐτὴ παραδόξως βοήθεια γέγονε τοῖς ἐν πίσει προσέχουσι θαῦμα μέγιστον, πῶς ἀχρωμάτως ἐφάνη, ζῆνον ἀκωσμα, Παρθένος ἔτεκε βρέφος, Θεὸν προαιώνιον.

Εὐδοκίᾳ Παρθένε τῆ σε Υἱῶ, ἐν Εἰκόνι τυπῆται ἢ σὴ Μορφῇ ἀνὸς τεχνουργήματος, ἢ χρωμάτων Πανάχραντε, βρέει ἐν θαύματα, καὶ πηγάζει ἰάματα· τοῖς ἐν πίσει προσέχουσι ὀυσεβῶς καὶ τιμῶσι σε, οἷς περ διὰ πλήθος πρεσβείων σου Παρθένε, παρέχεις τὴν ἰασιν τῆς ψυχῆς, καὶ τῆ σώματος, ἢ πῶς ἐκβοῶμέν σοι, οἰκτείρησον Παρθένε ἡμᾶς, ἢ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς πῶς προσκυνῶσι τὸ θεῖον ἐκτύπωμα.

Ω, δὴ δ. Ὁ Εἰρμός, ἐν Πνόματι προβλέπων.

Υμνῶ τὴν Εἰκόνά σε, τιμῶ ἢ προσκυνῶ τὴν ἀχειροποίητον Παρθένε Μαριὰμ ἐπὶ Σανίδος δίχα χρωμάτων μορφωθεῖσαν, ὑπὸ πισῶν τε ἀπάντων προσκυνεμένην, δόξά σοι ἁγία Πανύμνητε.

Μορφὴν ἀχειρότευκτον ὑμνῶ πανόυσεβῶς, τὴν σὴν Μητροπάρθενε, ἢ γόνυ εὐλαβῶς, κλίνω καρδίας ἢ σώματος τῆς ἀναξίτοις χεῖλεσίτε κατασπάζομαι Θεοτόκε, ἢ σε προσκυνῶ Παναμώμητε.

Ναὸν Σολομόντειον, ἢ πύλιν Κιβωτὸν λυχνίαν ἢ τράπεζαν χορὸς τῶν Προφητῶν, ἐώραχέσε ἐν Πνόματι προτυπωθεῖσαν, ἢ νῦν ἐπὶ σανίδος χεῖρὸς ἀνὸς μορφωθεῖσαν, ἡμεῖς σε καθορῶμεν Παρθένε.

Ω, θαῦμα παράδοξον μορφῇ ἀνὸς χεῖρὸς, καὶ τόκος Θεόπαιδος σπορεῖς ἀνὸς ἀνδρὸς, ἐπ' ἀμφοτέροις ὀρῶμεν θαυμασθεῖσαν, τὴν Θεοτόκον Μαριὰν, ἢ δοξαθεῖσαν, δόξά σοι ἁγία Πανύμνητε.

Ω, δὴ ε. Ὁ Εἰρμός. Τὴν σὴν Εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

τὴν σὴν τιμῶμεν μόρφωσιν, ὦ Μητερ Θεῶ καὶ γὰρ ἀνὸς χεῖρὸς ἀνθρώπου ἐσθρηται, τὰ κατ' αὐτὴν πάντες θαυμάζομεν, ὅτι ἰαμάτων ἐσι παντοίων πλήρης.

Ἦν ἡρετίσω οἴχημα Υἱὲ τῆ Θεῶ, ταύτην ἐν σανίδι λαμπρῶς σὺ ἐμόρφωσας, ἐξ ἧς πηγάζει ἀνεξάντλητος βρέσις ἰαμάτων, ἢ τερασίων χάρις.

Ναὸν σε ἔγνων πάντιμον Υἱῶ τῆ Θεῶ, ἐξ ἧς τὴν ἀνθρώπου μορφὴν ἐνεδυσάμενος, μορφὴν σε Κόρη ἀχειρότευκτον, ἔδειξε παραδόξως· ἐξ ἧς πηγάζει χάρις.

Ἀπέρανδρον Μητέρα σε Υἱὸς τῆ Θεῶ, ἀγνήν Θεοτόκον ἐνδόξως ἀνέδειξε· μορφὴν σε αὐθις διετύπωσε, μέγα σε τὸ θαῦμά ἐσιν ἐν ἀμφοτέροις.

Ω, δὴ

Ω δὲ ε' Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Πᾶσαν ἔννοιαν θροεῖ, τὸ γενόμενον ἐν σοὶ, ἀχρωμάτως γὰρ μορφῆν, ὑπὲρ φύ-
σιν ἐκτελεῖς, ἐγένεθ δὲ νοσούντων ῥῶσις, ἢ λαμάτων πηγὴ.

Εἵχρισέ σε ὁ Θεὸς ἐν τῷ Πνεύματι αὐτῷ, δείξας δὲ σὲ ἢ μορφῆν ἀχειρότο-
κτον αὐτῆν, σὲ ἔδειξε πταισμάτων λύσιν τοῖς προσκυνῶσιν αὐτῆν.

Γλέως ἡμῖν γὰρ, Μητροπάρθωε Ἀγνή, τοῖς ἐν πίσει θεῶν σὴν, προσκυνῶσιν δι-
σεβῶς, ἦν ἔδειξας δείχα χρωμάτων, τετυπωμένην ἡμῖν· ῥᾶνον δρόσον οἰκτιρ-
μῶν, ἐφ' ἡμᾶς τὸς σὲ πισῶς ἀνυμνώντας καὶ τὴν σὴν, ἀχειρότοκτον μορφῆν
Πανύμνητε, ἀσπαζομένους, ἢ πάντας οἰκτερον.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν μορφῆν τὴν ἀχραντον τῆς σῆς πανσέπτῃ Εἰκόνας, τοῖς σοῖς δέλοις δέδω-
κας ἀχειροποίητον σκέπην, δώρησαι τοῖς σε τιμῶσι τὴν σωτηρίαν, αἵτησαι πταισ-
μάτων λύσιν τοῖς σὲ ὑμνῶσιν, τὸν γὰρ Κτίστην ἐν ἀγκάλας Παρθένε Φέρεις,
ὃν οἱ Προφῆται ἐκήρυξαν.

Ὁ Εἰρμός, Ω δὲ ζ'. Ἡ Κάμιος Σωτῆρ ἐδρσίζετο.

Αχρώματον μορφῆν τῆς Θεόπαιδος, τιμῆσωμεν βοῶντες καὶ ψάλλοντες· δι-
λογητὸς ὁ Θεός, ὁ ἐκτυπώσας αὐτῆν.

Νεάνιδος Ἀγνῆς τὸ ἐκτύπωμα, ἐνδόξως ὑπὲρ ἔννοιαν γέγραπται, ἀνὰ χειρὸς ἢ
βαφῆς εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Δυναμῶσον Πανάμωμε Δέσποια, καρδίαις τῶν ὑμνούντων τὴν ἀχραντον ὑπερφυ-
ῶς σε μορφῆν, ἦν παραδόξως τυποῖς.

Ὁ Εἰρμός, Ω δὲ η'. Ὁν Φρέιττεσιν Ἄγγελοι ἢ.

Ρύματων ἀντλήσατε τῆς χάριτος πισῶς, ἐκ πηγῆς Θεόπαιδος, ἥς πάντιμον
μορφῆν ἀσπάσαθε πάντες ἥτις ἐκ ἐκ χειρὸς, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἰψίσε προνοίας ἐ-
μορφώθη.

Ο μέγας προέγραψε σὲ βᾶτω Μωυσῆς, ὁ λόγος δὲ γέγραφεν Εἰκόνα σῆς μορ-
φῆς, ὁ μὲν ὑμνήσέ σε, ὡς Μητέρα Θεῶν, ὁ δὲ ἔδειξέ σε πηγὴν τῶν λαμάτων.

Ναὸν ἢ Παλάτιον Θρόνον τῷ Θεῷ, τρανῶς προετύπωσε χορὸς τῶν προφητῶν,
τυπώσας δὲ πάλιν σὸς Υἱὸς σὴν μορφῆν ἐπὶ σανίδος, ἐπέπλησε Θαυμάτων.

Κυρίαν σὲ ἔγνωμεν τῷ Κόσμῳ Μαριάμ ὡς Χριστὸν κηύσασαν τὸν Κόσμον Ποιητῆν,
ὃς σε ἐδόξασεν ὡς Μητέρα αὐτῷ, ἢ τὴν σὴν Εἰκόνα ἐπέπλησε Θαυμάτων.

Ω δὲ θ'. Ὁ Εἰρμός, Τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν.

Οικονομίας Ταμίον σεβάσμιον τῆς ἀχωρήτου δοχεῖον Θεότητος, Φωτοφόρον
σχή-

σκήνωμα, λαμπρόν παλάτιον τῆ Θεῆ ἢ Βασιλέως· τὴν Θεότοκον Μαρίαν μεγαλύνωμεν πιστοί.

Ρημάτων ζώνων Ἀγγέλε ἀκέσασα, ἡ Θεοτόκος Μαρία ἢ Πάναγνος, πρὸς αὐτὸν ἐβόησε, γένοιτό μοι Ἀγγελε οἶκον γενέσθαι Χριστῷ τῷ Βασιλέως, ἧς τὴν πάντιμον Εἰκόνα προσκυνήσωμεν πιστοί.

Ἡ ἀχειροτόκτος Θεά, ἣν γέγραφον, ἐπὶ σανίδος ἀρρήτως ἡ Πάναγνος, λιμὴν πέλει σωτήριος, τοῖς ἀδυνάστοις πηγὴ τῶν ἰαμάτων, ἢ ἡμῖν πᾶσι βροτοῖς σωτηρία ἢ ζωή.

Νύσον Κυρία πρὸς ὕμνον θεράποντος ἐξ ἀναξίω χειλέων χεόμενον, ἢ ἄφειν βράβυσσον τῶν πολλῶν πταισμάτων με, ὡς Μήτηρ ἔσα Χριστῷ τῷ Βασιλέως· ἢ γὰρ διὰ πρεσβειῶν σε, ὅσα θέλεις ἐκ τελείας.

Ω τῆ παραδόξε θαύματος.

Ω τῆ παραδόξε θαύματος, ὃν ἀπλῆ σανίδι, ἀχρώματος ἄβαφος, ἡ Θεά Μητὴρ Θεῶ τῷ Παντοκράτορος, ἄνθ' χειρὸς ἢ βαφῆς, ὑπὸ Θεῶ παραδόξως νῦν γέγραπται, ὁρᾶται θαῦμα διπλῆν ἐκ γὰρ παρθένος Θεὸς σεσωμάτωται ἐξ Εἰκότος ταύτης δὲ πάλιν, τῶν θαυμάτων ἐκπληξίς, ἢ πιστῶν σωτηρία, καὶ ἡ βρύσις τῶν ἰάσεων.

Ω τῆ παραδόξε θαύματος, Εἰκὼν τῆς Παρθένος, ὑπὲρ Φύσιν γέγραπται ἄνθ' χειρὸς ἢ βαφῆς ἢ χρωματίσεως, διφράνθητε γηγενεῖς, ἐπὶ τὸ μέγιστον τῆτο νῦν θέαμα. δοξάσατε τὴν Ἀγνὴν, ἐπὶ τὸ ἔνδοξον τῆτο τεράσιον, νέμει γὰρ τὴν σωτηρίαν, τοῖς ἐν πίσει μέλπουσιν, ἐν ᾠδαῖς ἀσιγήτοις, τὸ παραδόξον τοῦ θαύματος.

Ω τῆ παραδόξε θαύματος, ἡ λαμπρὰ Παρθένος, ὃν σανίδι γέγραπται, ἄνθ' χειρὸς τεχνουργῶ λαμπρῶς ἰσόρηται, θαυμάτων ἐσι μεσῆ, ἢ ἰαμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος, ναμάτων ζωοποιῶν, ἢ ἐξαισίων χαρίτων τῆ πνεύματος, ταύτην πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ τιμήσωμεν ἀσπαζόμενοι ταύτης Θεᾶν τὴν ἀχειροποίητον.

Ω τῆ παραδόξε θαύματος, ἡ Φεδρὰ Παρθένος, ὃν εἰκόνι γέγραπται, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν διλογημένη Ἀγνή ἐφέσικε γὰρ ἡμῖν, τῶν ἰαμάτων παρέχουσα χάριτας, ἢ φλέγουσα πονηρὰ, ἀναερῶν πνευμάτων συσήματα, νέμει γὰρ τὴν σωτηρίαν τοῖς πιστῶ ἀνυμνεῖσιν αὐτῆς ἐν ψαλμοῖς ἢ ὕμνοις, τὸ παραδόξον μυθήριον.

Περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς Γερᾶς καὶ Πατριαρχικῆς
Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου,
δηλαδὴ, πόθω ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζηται

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς

ΚΟΣΦΟΙΝΙΣΣΗΣ.

Ἐν ἑνῇ καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη εἰς τὴν Γερὰν ταύτην Μονὴν ἐξ ἀρχῆς τῆς οἰκοδομῆς της, ἢ ἐκ τοτε ὠνομάζετο μὲ τοιοῦτον ὄνομα. ἐπειδὴ ἢ διὰ τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀμάθειαν δὴν ἔξοδρον τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν αὐτοῦ σου ὀνόματος, ἐβιάζοντο νὰ καταφύγωσιν εἰς πράγματα σχεδὸν ἀνύπαρκτα, καὶ νὰ ἀποδιδῶσι λόγους παραλόγους ἢ πάντῃ ἀνοικεῖς εἰς τὸ πρᾶγμα. ἢ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι ἐδόθη τὸ ὄνομα, ἀπὸ τὸν ΚόσιΦον τὸ πωλίον, τὸ ὁποῖον ἐκ παραδόσεως λέγουσιν ὅτι ἔδειξε τὸ νερὸν τῆ Μοναστηρίε εἰς τὸν αἰδίμον κτήτορα ἅγιον Γερμανὸν ἢ ἐκ τῆτε τάχα ὠνομάσθη Κοσφοίνισσα, ἄλλοι πάλιν ἔλεγον· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Πατέρες πεφοβισμένοι ὄντες ἀπὸ τῆς περιφερομένης κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη κλέπτας ἢ κακοποιῶς ἀνθρώπους εἶχον σχεδὸν αἰείποτε κεκλεισμένην τὴν πύρραν τῆ Μοναστηρίε ἢ ἐβιάζοντο νὰ καταβιβαζώσιν ἀπὸ τῆ τείχεος εἰς τῆς διαβάτας τὰς ἀναγκοῖας ζωοτροφίας μὲ καλάθιον, ἢ ἐπειδὴ τὸ καλάθιον κατὰ τὴν Βελγρικὴν γλῶσσαν λέγεται Κόνιτζα, διὰ τῆτο ἢ τὸ Γερὸν τῆτο Μοναστήριον ἔλαβον ἀπὸ τῆτε τὴν ὀνομασίαν ἢ τοιαῦτα διηγύματα ἔλεγον ἐξ ἀμαθείας οἱ ἐρωτώμενοι μοναχοὶ, εἰς τῆς ἐρωτῶντας Χριστιανῆς· ἀλλὰ δὴν ἔναμ ἔτε δίκαιον ἔτε κατὰλλήλον νὰ ὀνομαθῆ εἰς τοιοῦτον ἀρχαῖον καὶ γεραρὸν Μοναστήριον ἀπὸ τοιαῦτα βυτελῆ ὄντα, ὁποῖα ἔναμ ὁ ΚόσιΦος ἢ ἡ κόνιτζα, ἢ ἔπεται αὕτη ἡ ὀνομασία νὰ ἔχη μίαν αἰτίαν ἀνωτέραν ἢ τιμιωτέραν.

Ὅσα τοιαῦτα παλαιὰ καὶ σεβασὰ Μοναστήρια ἀφίσκονται ἀπανταχῆ, ἔχουσι καθὼν τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν ἢ ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἔναμ ἐκτισμένα ὡς τὸ Σίναιον ἀπὸ τῆ ἐκεῖ ὄρεος Σινᾶ, ἢ ἀπὸ τὸν κτήτορα, καθὼς τὸ τῶν Ἰβήρων ἀπὸ τῆς Ἰβηρας (Γυιερτζίδες) ἢ τὸ τῆ Φιλόθεου ὡς ἀπὸ τὸν κτήτορα Φιλόθεον ἢ τὸ τῆ Καρακάλλε ἀπὸ τὸν κτήτορα Καρακάλλον Βασιλέα τῶν Ῥωμαίων, ἢ ἀπότινος θαύματος, τὸ ὁποῖον ἐπράχθη ἐν αὐτῷ, ὡς τὸ Βατοπαῖδι ἀπὸ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον

ἔδειξεν ἡ Θεοτόκος εἰς τὸ παιδίον τῆ Βασιλέως, καθὼς διαλαμβάνει ἡ περὶ τῆς ἰσορίας ἢ τὸ χιλιαντάριον ἀπὸ τὸ κατὰ τῶν Λατίνων θαῦμα, ὅτε ὁ Πάπας ἐπεχείρησε νὰ τὸ ἐρημώσῃ, ἢ ἄλλα πολλά. Τῆτο τὸ Μονασῆριον δὲν ἔχει βέβαια τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὸν τόπον, καθότι παρατηρεῖντες τὴν Ἰσορίαν, δὲν δρείσκομεν, ὅτι τὸ ὄρος τῆτο τῶν Φιλιππισίων ὠνομάζετο ποτὲ μὲ τοῖστον ὄνομα. Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἢ κτήτωρ δὲν ἠθέλησε διὰ μετριοφροσύνην τε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ μῆτε τὸ ἰδιόν τε ὄνομα, μῆτε τὸ ὄνομα τῶν Θεοσεβῶν ἐκείνων ἀνδρῶν οἱ ὅποιοι κατέβαλον ὄλην τὴν περιεσίαν τῶν ἢ συνήργησαν μὲ ὄλην τῶν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτῆ τῆ Μοναστηρίου. εἶνα λοιπὸν ὁμολογεῖσθαι, ὅτι ἡ τοιαύτη ὀνομασία ἐδόθη εἰς τὸ Μονασῆριον ἀπὸ τῆ θαύματος, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκος, καθὼς προείρηται· ἀλλὰ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἦτον, ὅτι ἀχειροποιήτως ἐζωγραφίθη ἢ μορφῇ τῆς Θεοτόκος ἐπάνω εἰς τὸ ἀπορρέμενον σανίδιον, ὅθεν ἢ εἶπετο νὰ ὀνομασθῇ Ἀχειροποίητος ἢ μὲ ἄλλο τοῖστον ὄνομα ἢ ἔχι Κοσφοίνισσα, δηλαδὴ μὲ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπλῶς θεωρεῖσθαι μῆτε σημασίαν ἔχει καμμίαν, μῆτε ἄξιον εἰς τὸ γινόμενον θαῦμα, ἐξεταζόμενον ὁμῶς κατὰ βάθος, ἢ ἀναλαμβάνον τὴν ἀρχαίαν ἢ πρωτότυπον μορφήν τε, φαίνεται οἰκειότατον.

Ἐν ᾧ ὑπερφυῶς ἐζωγραφίθη χωρὶς χειρὸς ἀνθρώπου ἢ Ἀχραντος μορφῇ τῆς Θεοτόκος εἰς ἐκεῖνο τὸ σανίδιον, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐξεθάμβισε τὸς παρόντας ἦτον ἡ ὑπερβάλλουσα ἐκείνη Θεία λάμψις, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἀρρήτως ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα ἢ κατηύγαζε τὸς περιεσῶτας· αὐτὴν τὴν λάμψιν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ συκρίνωσι μὲ ἄλλο τί, εἰμὴ μὲ τὸ πῦρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδον ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς, ὅτι ἀκαταφλέκτως κατέκαμε εἰς τὸ Σινᾶ τὴν Βάτον, ἢ καθὼς ἐκεῖνος δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν Βάτον μέσα εἰς τὰς Φλόγας ἐκείνας τῆ Θεῆς πυρὸς, ἔτω ἢ ὅσοι ἐβλεπον τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα, δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνωσι τὴν Θεῆαν τῆς Θεοτόκος μορφήν ἐκθαμβέμενοι ἀπὸ τὸ πυροειδὲς ἢ ἀκτινοβόλον ἐκεῖνο Φῶς. Εἶπετο ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀποδώσωσι ὄνομα εἰς τὴν ἐξαισίαν λάμψιν, ἀλλ' ὁ ὑπερβολικὸς θαυμασμός των ἢ ὁ πολυειδὴς ἢ ἀκατανόητος χρωματισμὸς δὲν τοῖς ἐδίδε καιρὸν νὰ προσδιορίσωσι, ἢ νὰ ἀποδώσωσι εἰς αὐτὴν τὸ πρῶτον ἢ κυριώτερον ὄνομα. Ἐπειδὴ ἄλλοτε μὲν ἐβλεπον, ὅτι ἐλάμπε θαυμασίως, καὶ ἔπεμπε χρυσαυγὰς ἀκτῖνας, ὡς ὁ ἥλιος, ἄλλοτε δὲ, ὅτι ἐλόυκαίνετο μὲ τρόπον ἐξαισίον ἢ ἐφαίνετο ὡς Φλόξ πυρὸς, ἢ ἄλλοτε ἐλάμβανεν ἄλλο τι χρώμα δυσεξήγητον ἢ ὑπερφυῶς. Τότε ὁ ἱερός ἐκεῖνος ἀγὴρ ἢ κτήτωρ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, καὶ ὅσοι δρέθησαν μετ' αὐτῆ ὅσοι ἢ πεπαιδευμένοι ἄνδρες μετὰ πολλὴν ἀπορίαν ἢ σκέψιν, ἔκριναν

Φιλόλογον νὰ ὀνομάσῃ τὴν τοιαύτην ἀπὸρρέϊτον ποικιλίαν τῶν χρωμάτων μὲ τὸ ὄνομα Φοινικῆν, ἐπειδὴ τρόπον τινὰ τῆτο τὸ χρῶμα ἢ πρὸς τὸν ἥλιον ἔχει χέσιν, ἢ πρὸς τὸ πῦρ, ἢ ἐπομένως, ἂν ἢ τῶ ὄντι δὲν ἦτον παρασατικὸν κυριολεκτικῶς τῆ θεῖα Φωτὸς τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνας, λογίζεται ὁμως παρὰ πάντων, ὅτι εἶναι τὸ τιμιώτερον χρῶμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἢ οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς ἐγκαλλωπίζονται.

Ἀφίνοντες ἡμεῖς τὰς λοιπὰς πολυειδεῖς περὶ χρωμάτων δόξας ἢ λογομαχίας τῶν Ὀπτικῶν ἢ Φυσιολόγων, λέγομεν μόνον, ὅτι Φυσικῶς ὅλα τὰ χρώματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ θεωρεῖνται ἐπάνω εἰς ὑποκείμενον ἢ ἱμάτιον δηλαδὴ, ἢ ξύλον, ἢ λίθον, ἢ ἄλλο τι πῦγμα, ἢ αὐτὸ λοιπὸν τὸ κεχρωματισμένον. Φῶς μ' ὄλον τὸ ὅτι ὁμολογεμένως ἦτον Θεῖον, ὑποπέπτωκον εἰς τὴν ὄρασιν, ἢ εἶπετο, κατὰ θεῖαν συγκατάβασιν νὰ ὑπαχθῆ εἰς τὰς ὄρας τῆς Φύσεως ἢ νὰ Φανῆ ἐπάνω εἰς ὑποκείμενον, ἢ τῆτο ἦτον ἡ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου. Ὅθω ἔπρεπε τὸ ὄνομα νὰ ἀποδοθῆ ἐπιθετικῶς εἰς τὴν Εἰκόνα, ἢ ὀνομάθῃ Φοινίοςσα, δηλαδὴ Εἰκὼν ἣτις αὐγάζει μὲ λαμπρὰ ἢ ἀκτινοειδῆ χρώματα. ἢ ὅπως ἐπεκράτησε νὰ λέγηται Εἰκὼν Φοινίοςσα ὕπερον ἄλλοι τινὲς ἐνώσαντες τὰς δύο λέξεις, τὴν ὀνόμασαν ΕἰκονΦοινίοςσα, ἐπειδὴ δὲ καὶ μήτε ἡ συμφωνία τῆ ν καὶ Φ ἦτον κατὰ τὰς κανόνας τῆς γλώσσης συνήθης, μήτε ἡ προφορὰ δεκτὴ εἰς τὰς ἀκοὰς διὰ τὸ κακόφρασον, προσέθηκαν τὸ ι καὶ τὴν ὀνόμασαν εἰκονιΦοινίοςσαν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἢ τῆ γονομὸν θαύματος δηλωτικόν, καὶ τῆς θαυμασίας ἐκείνης λάμπσεως παρασατικόν, καθότι Φανερώνει λάμπειν πολυειδῆ ἢ πολυχρωμάτων ὁποῖα ἦτον τῶ ὄντι ἐκείνη ἡ θεῖα λάμπεις, ἣτις ἐξ ἀρχῆς ἀπεπέμπετο ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα, ἐπειδὴ δὲ ἢ τὸ πολυσύλαβον τῆς λέξεως ἔκαμε δύσκολον ἢ ἀηδῆ τὴν προφορὰν, ἀπέβαλον τὴν μεταξύ δίφθογγον ς, καθὼς συμβαίνει ἢ εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις, ἢ ἔτρεψαν τὸ ν εἰς σ, καὶ ἐχημάτισαν τὸ ὄνομα ΕἰκοσιΦοίνισσα.

Τῆτο εἶναι τὸ ἀληθὲς ἢ ὀρθὸν ὄνομα τῆς ἱερᾶς τῆς Μονασιεῖς, ἢ αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἢ προσφυὴς αἰτία τῆς τοιαύτης ὀνομασίας, ἢ ἐχὶ τὰ δὲτελῆ ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὁποῖα εἶπομεν ἀνωτέρω. Καὶ μὲ ὄλον τὸ ὅτι ὀπανδομάτῳ χρόνος, ὁ ὁποῖος ἢ τὰ ἰσάμυνα καταβάλλει ἢ τὰ πεπτωκότα ἀνορθοῖ, καὶ ἡ ἐπιπολάσασα ἢ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀμάθεια συνήργησαν ὥστε ἄλλοι μὲν νὰ παραμορφώσωσι τὸ ὄνομα ἢ ἀντὶ ΕἰκοσιΦοίνισσα νὰ τὸ ἐκφράσωσι ΚοσΦοίνισσα, ἄλλοι πάλιν τὸ διέφθεραν διόλε, ἢ τὸ ἔκαμαν ἀγνώρισον λέγοντες το παρὰ πάντα λόγον Κοσνίτζαν,

ὅτι

ὅτι τὸ Εἰκοσιφαίνουσα ἔστι τὸ ἀληθές ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆ θαύματος ἐδόθη εἰς τὴν ἱερὰν τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα, ἢ ἀπὸ τῆς Εἰκόνης εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτὴν Μονὴν, ἢ ἐπομένως θεωρεῖ καθείς εἰς τὰς ἀρχαίας μεμβράνας, αἱ ὁποῖαι δρέσκονται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Μοναστηρίου, ἢ δρέσκει, ὅτι τῆτο τὸ ὄνομα ἀπεδίδοτο εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν, ἢ ἔτις ἐγράφετο εἰς ὅλα τὰ Μοναστηριακά ἐγγράφα, ἢ δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἔτις πρέπει νὰ ὀνομάζηται ἢ εἰς τὸ ἐξῆς.

Καὶ τοιαύτη μὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια ἢ τῆ θαύματος ἀναμφιβόλως ἢ τῆ ὀνόματος, ἀλλ' ἴσως τινὲς εἴτε διὰ κακοήθειαν, εἴτε διὰ δυσειδαιμονίαν δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἀντίθεσιν ἢ νὰ εἴπωσιν, ἂν αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, ἢ τὸ θαῦμα τῶ ὄντι τοιούτον, ἔπρεπον ἢ τοιαύτη πολυειδὴς ἢ πολυχρώματος λάμψις, νὰ ἐπιλάμπη ἢ μέχρη τῆς σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν Εἰκόνα, ἢ νὰ φαίνηται τοιαύτη εἰς ὅλας, ἢ ἔχῃ νὰ θεωρηταί ὡς ἐν ἄμωρον ἢ ἀχρωμάτισον σανίδιον.

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα τῶν τοιούτων, ὁποῖοι καὶ ἂν ᾖσι, ἔχει κάποιαν δικαιολογίαν, ἀλλ' ἡμεῖς τὲς ἐρωτᾶμεν ἐρώτημα δικαιοτέρον, ἢ ὅταν μᾶς λύσῃσι τὴν ἀπορίαν, τότε ἂς νομιζήται ἰσχυρὸν τὸ πρόβλημά τω, ἢ οἱ ἡμέτεροι λόγοι σαθεοί· εἰς τὲς δύχλας ἐκείνης αἰῶνας ἐγένοντο διάφοροι Θεσημῆαι, ὀπτασίαι Ἀγγέλων, Θεοφάνεαι, ἄμωσοι ὀμιλίαι Θεῶ πρὸς ἀνθρώπους, ἢ ἄλλα παρόμοια τεράσια, διατὶ τὰ τοιαῦτα δὲν γίνονται ἢ εἰς τὲς παρόντας χρόνας; εἰδὼν ἀμφιβάλλουσι ἂν καὶ ἐκεῖνα ἐγένοντο τότε, ἂς ἀμφιβάλλωσι ἢ περὶ τῆ θαύματος τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνης, ἢ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐξοδούσωμεν λόγους ἐπὶ ματαίῳ καθότι ὁποῖος ἀπισεῖ εἰς τὰ μείζονα ἢ προφανέστερα, ἐκεῖνος θέλει ἀπισήσῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ μικρότερα ἢ ἦτον ἐπιφανῆ, ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος, ἢ ἱερὰ ἰσορία, ἢ ἡ Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια πολυτρόπως τὲς καταναγκάζουσι νὰ ὀμολογήσωσιν ἐκεῖνα ἀληθῆ, ἂς ἐξηγήσωσι τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν τότε μὲν ἐγένοντο, ἐπὶ δὲ τῶν παρόντων χρόνων δὲν γίνονται, ἢ διὰ τὴν αὐτὴν βέβαια αἰτίαν καὶ ἡ ἱερὰ αὐτὴ τῆς Θεοτόκου Εἰκὼν ἔλαμπε τότε ἐξαισίως, ἢ τῶρα φαίνεται σχεδὸν ἀχρωμάτιστος. ἂν ἐκ τῆ ὀναντίω εἴπωσιν, ὅτι ἡ αἰτία ἐκείνων εἶναι εἰς αὐτὰς ἀκατανόητος, διατὶ ζητῶσιν ἀπὸ ἡμᾶς ἀπόδειξιν πράγματος ἐπίσης ἀκατανόητου; ἂς καταδεχθῶσιν μὲ ὄλον τῆτο οἱ τοιούτοι νὰ ἀκόσωσι παρ' ἡμῶν ἂν ἔχῃ τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν, τὲλάχισον ὀμως τὴν πιθανωτέραν.

Ὁ Ναβυχοδωνόσορ εἶδε ποτὲ μίαν Εἰκόνα, τῆς ὁποῖας ἢ κεφαλὴ ἦτον χρυσοῖον καθαρόν, αἰχμαρὲς ἢ τὸ σῆθος ἀργυρεᾶ, ἢ κοιλία ἢ οἱ μηροὶ χάλκινα, αἱ κνήμαρ ἢ οἱ πόδες ἦσαν κατὰ τι σιδηρεᾶ, ἢ κατὰ τι ὀσρεᾶκινα, ἢ σύγκρησις ταύτης τῆς Εἰκόνης

κόνος δεικνύει τὰς διαφόρους ἀπειλὰς τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀνόμοιον ἡθικὴν, ἢ τὴν ἄνισον οἰκειότητά των πρὸς τὸν Θεόν, ἢ τοιαύτας διαφορὰς δυνάται τις νὰ δῶρη εἰς τὴν ἱερὰν Γραφὴν ἢ εἰς αὐτὰς ἐκείνας τὰς καιρὰς, εἰς τὰς ὁποῖας ἐγίνοντο αἱ Θεοσημεῖαι. Ἐπειδὴ διὰ μὲν τὸν Ἰωάνν ἡ Γραφὴ λέγει, ὅτι ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωάνν, διὰ τῶ ὁποῖοις δείκνυται, ὅτι ἐγένετο ἔμμεσος ὁ λόγος, διὰ δὲ τὸν Μωϋσῆν λέγει, ὅτι ἐλάλησε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆν, διὰ τῶ ὁποῖοις μαρτυρεῖται ἡ ἄμεσος τῶ Θεῷ πρὸς αὐτὸν ὁμιλία. Καὶ διὰ μὲν τὸν Ἰησοῦν τῶ Ναυῆ λέγει, ὅτι εἶδον ἄνθρωπον ἐσχηκότα ἐναντίον αὐτῶ, ἢ ἡ ῥομφαία αὐτῶ ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτῶ, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐνοήσῃ, ὅτι ἦτον "Ἄγγελος Κυρίου, τὸν ἐρωτᾷ, ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑποναυτίων; διὰ δὲ τὸν Γεδεών λέγει, καὶ ὠφθη πρὸς αὐτὸν "Ἄγγελος Κυρίου. ἢ ὁ Γεδεών ἐκθαμβὸς διὰ τὴν χαρὰν τε λέγει, οἶμοι Κύριε, ὅτι εἶδον τὸν "Ἄγγελον Κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, διὰ δὲ τὸν Ἀβραὰμ λέγει, ἢ ὠφθη Κύριος ὁ Θεὸς τῶ Ἀβραμ, ἢ εἰς τὸν Μωϋσῆν λέγει ὁ Θεὸς, οἶδά σε παρὰ πάντα, ἢ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοῦ. ὅθον ἢ ἐκείνος ἀποτολμᾷ νὰ προβάλλῃ, εἰ ἐν δὲρκα χάριν ἐναντίον σε, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν ἵνα γνωστῶς ἴδω σε. Τὰ τοιαῦτα εἶναι προφανεῖς ἀποδείξεις, ὅτι ἀναλόγως μὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς, ἢ τὴν πρὸς Θεὸν ἐγγύτητα δίδεται ἢ ἡ οἰκειότης τῶ Θεῷ, ἢ τὰ θεῖα χαρίσματα.

Ἡμεῖς κατὰ δυσυχίαν δὲν ζῶμεν μῆτε εἰς τὴν χρυσὴν ἐκείνην ἐποχὴν, μῆτε εἰς τὴν ἀργυρᾶν, μῆτε εἰς τὴν χαλκίνην, ζῶμεν εἰς τὴν ἀθλίαν ἐποχὴν, ἣτις εἶναι μεμελανωμένος σίδηρος ἢ μεμιασμένον ὄξακον, ἢ πῖσις ἐψυχράνθη, ὁ βίος ἐξερυπώθη, αἱ Γραφαὶ παρημελήθησαν, ἢ ἀρετὴ κατεφρονήθη, ἢ κακία ὑπερηύξησε, νῆς, ψυχὴ, ἢ ὄμματα κατεμολύνθησαν πολυτρόπως. Ἴδὲ τὰ προφανῆ αἴτια, διὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ βλέπωμεν τὴν θεῖαν ἐκείνην λάμψιν τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνας, τὴν ὁποῖαν ἐβλεπον οἱ τότε Χριστιανοὶ διὰ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς των. ἐκεῖνοι οἱ μακάριοι ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Θεόν, προσηλωμένοι εἰς τὰς θεῖας ἐντολάς τε, ἔζων μὲ βίον τῶ ὄντι ἀσκητικὸν ἢ θεάρεσον, ἢ μαρτυροῦσι τῶτο τὰ ἐρείπια τῶν περὶ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν παλαιῶν μοναζηρίων ἢ διαφόρων ἀσκητηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα μετέρχοντο τὴν ἀρετὴν οἱ ὅτιοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, σοχαζόμενοι λαμπρὰν ἀμοιβὴν τὸ νὰ ἀξιοῦνται ἐκ τῶ πλησίου νὰ βλέπωσι συνεχῶς τὴν θεογραφὸν αὐτὴν Εἰκόνα, ἢ νὰ καταυγάζωνται ἀπὸ τὰς ἐρανίας ἀστραπὰς ἐκείνης τῶ θεῖο Φωτός. Δὲν ἔλειψον ἢ θεῖα ἐκείνη λάμψις ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἢ ἂν ἡμεῖς διὰ τὴν ἐξ ἁμαρτιῶν ἀχλὺν τῶν ὀμμάτων μας δὲν τὴν βλέπωμεν· οἱ καθαρὸι ἢ ἄξιοι ἀπολαμβάνουσι τὴν θεῖαν αὐτὴν χάριν, ἢ ἀξιοῦνται τῶ θεῖο ἐκείνου

Φωτός, ἢ ἔχομεν τοιαύτας μαρτυρίας πολλῶν ἀρετῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἢ ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις ἠξιώθησαν διὰ τὴν ἀρετὴν των νὰ ἴδωσι τὴν αὐτὴν πολυχρώματον ἢ ἀκτινοβόλον λάμπην, ἢ παρρησία ὡμολόγησαν, ὅτι κατὰ πρῶτον ἐνατενίσαντες εἰς αὐτὴν ἐξέσησαν ἢ τὸς κατέλαβε μέγας φόβος, ἐπειδὴ ἔβλεπον μόνον μίαν ἠλιακὴν αὐγὴν, τὴν ὁποίαν μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσιν, ἐβιάθησαν νὰ κλείσωσι τὸς ὀφθαλμούς των, ἢ ὅτε δούτερον ἐνητένισαν, εἶδον μίαν γαλιηναίαν ἢ γλυκυτάτην μορφήν, ἢ ὁποία τοῖς ἐπροξένησε μίαν ἀρρήτην χαρὰν, ἢ ἀμέθητον ἀγαλλίασιν, ἢ ὅτε τρίτον ἀπέβλεψαν, δὴν ἐδυνήθησαν πλέον νὰ διακρίνωσι μορφήν, ἀλλ' εἶδον ἐν Φῶς λυκότατον καὶ πυροειδὲς τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν Εἰκόνα. Ἐπομόνος ἢ ἱερὰ αὕτη Εἰκὼν δὴν φαίνεται εἰς ὅλους κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' εἰς ἄλλες λαμπροτέρα, εἰς ἄλλες λαμπρὰ καὶ εἰς ἄλλες πάντη ἀχρωμάτιστος, ἢ σκοτεινὸν σανίδιον, καὶ τῆτο προέρχεται βέβαια ἀπὸ τὴν διάφορον τῶν βλέπόντων ὁμοίαν εἰς τὴν ἀρετὴν ἢ εἰς τὴν κακίαν. Παρατηρεῖται πρὸς τούτοις ἢ ἄλλη διαφορὰ εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εἰκόνα, ἐπειδὴ ἀλλέως θεωρεῖται εἰς τινὰς ἑορτασίμους ἡμέρας, ἀλλέως εἰς τὰς λοιπὰς ἑορτάς, ἢ ἀλλέως εἰς τὰς κοινὰς ἡμέρας.

Ἄλλ' ἂν ἢ κοινῶς ὅλοι δὴν ἀξιώνται νὰ ἴδωσιν ἐπίσης τὸ θεῖον ἐκεῖνο Φῶς, κοινῶς ὅμως ὅλοι ἀπολαμβάνουσι τὰς θείας χάριτας τῆς Θεομήτορος, ὅταν με καθαρὰν πίσιν ἢ δὴλὰ βεβαιαν προσπέσωσιν εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην ἢ ἀχειροποιήτην Εἰκόνα τῆς. Ὁ τυφλὸς ἀπολαμβάνει τὸ Φῶς, ὁ χωλὸς ἀνορθεῖται, ὁ ἀλαλὸς λαλεῖ, ὁ λεπρὸς καθαρίζεται, ἢ ἐν συντόμῳ πᾶν εἶδος ἀδυναμίας ἀποδιώκεται ἀπὸ τῆς πάσχοντος, ἢ τὸ πολύμορφον τῶν χρωμάτων μετεβλήθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν εἰς τὸ πολυειδὲς τῶν ἰάσεων. Καὶ τῆτο θαῦμα μέγιστον τῆς Θεοτόκου διὰ τῆς κατόικου ἐκείνης τῶν μερῶν καθότι βλέποντες τὰ καθημερινὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐκτελεῖ, σφριζοῦνται εἰς τὴν ὁρθόδοξον ἡμῶν πίσιν, ἢ μ' ὅλον τὸ ὅτι ὑσερῶνται σωματικῶς διδασκαλίας, ἢ χειραγωγίας, διδασκαλικῆς, με ὅλον τῆτο ἀπὸ τὰς ἐξουσίας θαυματουργίας τῆς ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνης λαμβάνουσι τὴν τελείαν πληροφορίαν, ὅτι μόνη ὁρθὴ ἢ ἀμώμητος εἶναι ἢ πίσιν ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ἢ ὑποφέρουσι δὴ χαρίζουσι τὰς βασάνους καὶ ἀφορήτους τυραννίας τὰς ὁποίας σχεδὸν καθ' ἡμέραν δοκιμάζουσιν ἀπὸ τῆς ἀλλοφύλης, ἢ ἐλπίζουσιν, ὅτι ἢ Θεοτόκος με τὰς μητρικὰς πρὸς τὸν μονογονῆτην Υἱὸν ἰκεσίας, θέλει τῆς ἀξιώσῃ ἢ τῆς ἐρανεῖ Βασιλείας.

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΥΤ' ΕΝ ΑΓΓΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

Τῆ ὕσερον ἀσκήσαντος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Εἰκοσιφοίνισσης.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἰσῶμον Στίχ. 5'. ἢ ψάλλομον σιχηρὰ προσόμοια
Τῆ Ἀγίῳ γ'. διπλῆντες αὐτά. Ἦχος α'.

Τῶν ἑρανίων ταυμάτων.

Δικαίων Μνήμην τιμᾶσαι πέφυκε δίκαιον, τιμᾶσω ἐν σὺν τέτοις, ὡς τοιῶτος τυγχάνων, ὁ μέγας Ἱεράρχης, ἢ μοναζῶν, τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἀρετῆς τῆς γνησίας τὸ ἀκραιφνές, ἐκμαγεῖον Διονύσιος.

Δῶτε Φιλίππων τὰ πλήθι χορείαν σήσαδε, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος, ἐτησίοις ὦν ὕμνοις, Φαιδρῶς ἀνδ' Φιμῆντες. ἢ γὰρ ὑμῖν, τὰς ἰάσεις παρέχεσθαι, ἢ τῶν δεινῶν ἐκλυτρεῖσθαι, ἢ περασμῶν, ταῖς πρὸς Κύριον δεήσεσι.

Μονὴ σεμνύεσθαι ὄντως Εἰκοσιφοίνισσα, ἐν ἑαυτῇ τηρῶσα τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων, τῆ θείῃ Ἱεράρχου, ἢ ἐξ αὐτῆς, τοῖς πιστοῖς διανέμωσα, παντοδαπὰς τὰς ἰάσεις, ἢ ψυχικῶν, μολυσμάτων θείαν κάθαρσιν.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς τρισηλίου Θεότητος τῷ ἀπροσῆτῳ Φωτὶ τὸν νῦν ἐλλαμπόμενος Πάτερ, τῶν γραφῶν εἰσέδου τὸν γνόφον, καὶ ὑπερφυῶς ἐμυθήθης τὰ ἀρρήτα, ὅθω καὶ ἀπταισίως τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, τοῖς μὲν πιστοῖς ἐγόνθ τῶν ὀρθῶν δογμάτων εἰσηγητῆς ἀκαταίχυντος, τοῖς δ' ἀπίστοις πέλεκυς ὄξυς, πρέβριζον ἐκτέμνων, πᾶσαν τῶν σαπρῶν διδαγμάτων, ὀθνεῖαν ἀναβλάσθην. ἢ ἔτω τὴν πίσιν τηρήσας, ἢ τὸν δρόμον τελέσας, ὡς ἀριστὸς γενναϊότατος ἔτυχες τῆ τέλῃς, ἢ ἐπόθεις, ἢ τὰ βραβεῖα ἀπήλειφας, ἃ σοι κατ' ἀξίαν τῶν πόνων ἐν ἑρανοῖς ἐναπέκειτο. ἢ νῦν παρισάμειος τῷ Θρόνῳ τῆ Παντάναχτος Θεῆ, ἐκτενῶς ἰκέτοδε, ἵνα ῥυθῶμεν πάντων τῶν ἐπαπειλεμένων δεινῶν, ἢ τῆς μελλέουσας ἀπαλλαγῶμεν

κολάσεως, ταῖς ἱεραῖς μεσιτείαις σε.

Καὶ νῦν, Ὁ Βασιλεὺς τῶν ἑρηνῶν.

Εἰσοδος, τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, ἢ τὰ ἀναγνώσματα ἢ
Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη Δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ἢ ὕμνος Κυρίῳ ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίον καὶ ἀργυρεῖν θησαυροῦς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ ἀντιτάσσεται αὐτῇ ἄδεν πονηρόν· ὄγνωσός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν.) πᾶν δὲ τίμιον, ἢ ἀξίον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, Νόμον δὲ ἢ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης Φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκσάτέ με ὦ τέχνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, ἢ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδὸς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί με, ἔξοδοι ζωῆς, ἢ ετοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τῆτο παρακαλῶ ὑμᾶς, ἢ προῖεμα ἐμὴν Φωνὴν ὑμῖν ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἢ σοφία κατεσχόματα βελὴν, ἢ γνῶσιν, ἢ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βελὴ ἢ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τὸς ἐμὲ φιλέοντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητῶντες, δώρησθε χάριν, Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδεστοι ἐνθεθε καρδίαν. Εἰσαχάσατέ με, ἢ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, ἢ ἀνοίξω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ με, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμῆ, χεῖλη ψεύδη. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τῆ σώματος μου. Οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολίων, ἔδὲ σραγαλιῶδες. Πάντα ὀφθα ἐστὶ τοῖς νοῦσι, ἢ ὀρθά τοῖς δώρησθε γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γόνηται ἐν Κυρίῳ ἢ ἐλπίς ὑμῶν, ἢ πληθύνεθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα Δικαίου ἀποσάζει σοφίαν, γλώσσα δὲ ἀδίκῃ ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν Δικαίων ἐπίσανται χάριτας, σῶμα δὲ ἀσεβῶν κατασρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, σάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ ἢ ἀτιμία· σῶμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης δούθεων ὀδηγῆσαι αὐτὸς, ἢ ὑποσκελισμὸς ἀθετήτων προνομήσει αὐτὸς. Οὐκ ὀφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμῆ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου· ἀποθανῶν Δικαιοσύνη ἐλίπε μετὰ μελον. πρόχειρος δὲ γίνεται ἢ ἐπίχατος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδὸς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτὸς, τῇ δὲ ἀβελία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελειότησαντος ἀνδρὸς δικαίου, ἢ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται.

Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύει, ἀντ' αὐτὴ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν σόματι ἀσεβῶν παγίς πολίταις, αἰθρῆσις δὲ δικαίων εὐσδος. Ἐν ἀγαθῶσι δικαίων κατάρθωται Πόλις, ἢ ὡν ἀπωλεία ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν δόλοισι θεῶν ὑψωθήσεται Πόλις, σόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίταις ἑνδεὴς Φρεῶν, ἀνὴρ δὲ Φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν Φθάσῃ τελούτῃσαι, ὡ ἀναπαύσει ἔσαι. Γήρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐσι Φρόνησις ἀνθρώποις, ἢ ἡλικία γήρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρετος Θεῶ γονόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠεπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτῆ. Βασκανία γὰρ Φαυλότιτος ἀμαρτοῖ τὰ καλὰ, ἢ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλάσσει νῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ὡ ὀλίγω, ἐπλήρωσε χρόνας μακρὸς. Ἀρεσὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτῆ διὰ τῆτο ἔσπυσεν ἐκ μέσση πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες ἢ μὴ νοήσαντες, μὴ δὲ θόντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις ἢ ἔλεος ὦ τοῖς ὀσίοις αὐτῆ, ἢ ἐπισκοπῆ ὡ τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἤχος ᾄ.

Κρειττόνων πάτερ ἢ Θειοτέρων ἐκ βρέφους ἐΦιέμενος, πατριδα καὶ Φόντας καταλιπὼν ἐπὶ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων ἔδραμες, ἢ Μάρκω τῷ Θειοτάτῳ πατρὶ συνόμιλος γονόμενος, σοφίας ἱεράς ἀπεμάζω σωτήρια νάματα, οἷς αὐτὸς ποτιθεὶς, ἢ τοῖς ἄλλοις ἐπεδαφιλόσω ἡτόν Θεογνωσίας οὐράνιον, πάσαν δὲ τὴν ὡ ἐκείνω ἀρετὴν εἰς σεαυτὸν μεταμεροσάμενος, καὶ καλλιεργῆσας ἀρίστη Φερεπονία, καρπὸν ἀπέδωκας πολλαπλάσιον. πολλὰς ἐκκαλέσας εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς μίμησιν. οἷς ἢ συναγάλλῃ ὡ ἕρανοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβύων πρὸς Κύριον.

Ὁ αὐτὸς.

Ἴνα σοι πάτερ πολυανθῆς πλεχθεῖν ὁ εἰφανος, ἢ λαμπρότερα ἀποδοθεῖν τὰ γέρα, ἐδὲ μαρτυρικῶν παλοισμάτων ἐσέρησαι, ἀλλ' ὡ μέσῳ τυράνων τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἢ μυρία ὑπονεγκῶν κολαζήρια, σίγμασιν ἀθλητικοῖς τὸ καρτερικὸν σῶμα τὸ σαυτῆ καθωραΐσας. ἢ πράγματι μὲν ὁμολογητῆς ἐχηρημάτισας, τῆ δὲ διαθέσει μάρτυς ἀνωμολόγησαι. εἰ γὰρ ἢ ἐκ μέσων τῶν σκαμμάτων θεῆ δύναμι ἀνῆρπασαι, ἢ ζῶν διεσώθῃς, ἀλλ' ἔτω τῆ προνοία ἔδοξε, ἢ ὡς ὡ χωνότῃριῳ τοῖς μαρτυρικοῖς ἄθλοις δοκιμαθεῖς, παράδειγμα γόνιο τοῖς ἀδυνατωτέροις, ἢ περὶ τὴν πίσιν ὀκλάζουσιν, ἢ ὡνίχυσας, ἢ Φέρειν ἐπείσας τὰ δεινὰ, ἢ ὡ ἀσεβῶς βιώσαντες, τῆς ἕρανῆς τύχοιον μακαριότητος.

Δ

Ο

ΟΤΙ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρεσ κεκλιμένη, ἐδ' ἀρετὴ ἀγνοῖθῆναι, ἡλίου
 Φαιώτερον διαλάμπουσα, ἐντόθεν ἢ σὺ πάτερ περιέχρυσες μὲν σεαυτὸν, ἢ
 λαθεῖν ἐπειρῶ, ἢ τὴν Φήμην ἀπέργες, ἀλλ' ἔκ ἦν τῆς σῆς ἀρετῆς τὸ κρυβῆ-
 ναι, ἐδὲ τῶν Φιλοκάλων τὸ ἀγνοῆσαι θησαυρὸν ἐγκρηπτόμενον, ἔδει μόνον τὸν
 λύχνον τεθεῖναι ἐπὶ τῆς λυχνίας, ἵνα τὰς δεομένους Φωτὸς, καταυγάζοι. ταύ-
 τῆς δὲ τῆς χάριτος ἢ Φιλίππε πόλις εὐμοιρήσασα, σὲ Ἱεράρχην ἐκκληρώσατο,
 ἢ ταῖς ἀπὸ σὲ λαμπηδόσι καταυγαδείσα, τὸ ἐπικείμενον ἀπεερίσατο σκότος,
 ἢ ἐν μέσῳ πολλῶν ἀσεβῶν, ἐκ ἐπαύσατο καθορῶσα τὸ τῆς Θεογονίας Φῶς,
 ταῖς τῶν ὀρθοδόξων ψυχαῖς ἐπιλάμπαν. ἢ γέγονας Φωστῆρ, ἐν καιροῖς ἀπαιτῶσι
 τὴν ἑλλαμψιν. Δέξα ἦχος Ὁ αὐτός.

Εἰπερ ἀναφαίρετος ἐστὶν ὁ τῆς ἀρετῆς πλάθος, ἢ ἐν σμικρῷ τυγχάνει ἀχώ-
 ρητος. ἔγὰρ ἔχει φύσιν ἀναποκείμενος μένειν ἄγονος, ἀλλὰ θαμὰ καρποφορεῖ, ἢ ὑ-
 περεκχεῖται, τοῖς χρόνοις συμπληθυνόμενος, ἢ φοιτᾷ ἐκασαχθῆ, ὑπερεξάερων
 τὸν ἔχοντα. ἐντόθεν πάτερ, ἢ τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πολύγονον, ἔκ οἶά τε ἦν
 καταχεῖν ἢ κρατῆσαι, μοῖρα χθονὸς θρακιῆς ἄσημος, ἀλλ' ὑπερεκχυθῆν,
 ἢ εἰς αὐτὰ εἰσήλασε τὰ ἀνάκτορα, ἢ ἐξεθάμβισε βασιλεῖς, ἢ τεθηπύονη κατη-
 νάγκασε. δεινὸν ἠγισάμενοι, εἰ τασσῆτος ἀρετῆς ὄλβος ὑπὸ τὸν μόδιον κρύπτοίτο,
 ἐπὶ τὴν σκοπιάν σὲ ἀνήγαγον, τὸν Οἰκεμονικὸν θρόνον διέπειν, θεοφιλῶς σοι ἐμπι-
 εδυσάμενοι ἢ δεικνῶναι πᾶσιν, οἷον εἶναι δεῖ τὸν ψυχᾶς ἀνθρώπων διοικεῖν
 ἀναδεξάμενον. τότε ἠγῆσω ἀρετῆς ἠνῶχθαι σοι σάδιον. ἢ γενναίως ἀποδυσάμενος
 εἰς αὐτὸ ἀγῶνα λαμπρὸν ἠγωνίσω, ἢ πάντας ἀντικειμένους κατεπάλαισας. ἢ σε-
 φανηφόρος ἀναδειχθεῖς, ἐξῆλθεις ἐναντίον πάντων, σὺν κρότοις εὐφηνόμενος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τῇ πρεσβείᾳ Κυρίε πάντων τῶν ἀγίων ἢ τῆς Θεοτόκε τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡ-
 μῖν, ἢ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτιρέμων.

Εἰς τὸν Στίχον. σιχηρὰ προσόμοια. ἦχος πλ. α.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Ἱεραρχέντων κανῶν, ἢ μοναζόντων τὸ λαμπρὸν ἐγκαλλώπισμα. ἢ
 γὰρ λαὸν σὺ ποιμένας, καὶ πρὸς νομᾶς ἀγαθᾶς, ὀδηγῆσας, τέτον, ὑπεχώ-
 ρησας, ἐχθρῶν τὴν δυσμένειαν, ἀπελέγξας σοφώτατα, ἐπ' ὤμων δ' ἄρας τὸν
 Σταυρὸν τῆ Κυρίε σε, ἠκολέθησας τοῖς αὐτῆ θεοῖς εἰχνησι, ἀμεμπτον, ἀκηλί-
 δωτον, τηρήσας τὸ σῆμα, ἐν ᾧ σαφῶς κατοικήσας, πηγὴν θαυμάτων ἀνέ-
 δειξε,

δαίξε, Χριστὸς, ὃν δυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος, Τὸ εἶμα με λαλήσει σοφίαν.

Εἶρε σε τὴν ψυχὴν ἀληθῶς, τὸ θεῖον Πνεῦμα ἱερὸν καταγύγιον, καὶ ἕτως ἐν σοὶ σκηνώσαν, λογίαν θεῖν πηγὴν, ἢ διδαγμάτων. σὲ ἀναδείκνυσι, σοφοῖς σε ἐν λόγοις, ψυχὰς ἀνθρώπων ποτίζοντα, καὶ ἀσεβείας πᾶσαν λύμην ἐκπλύνοντα, τῶν ἄσεβων δὲ, τὰς ἀρέρας ἀρδύοντα, ὅθεν ἀποδεδώκασι, καρπὸν πολλαπλάσιον, τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ὠφέλειαν. μεθ' ἧν συγχορδοίαις, εὐφραυνόμενος ἀπαύτως, ἐν βρανεῖσι σκηναῖς.

Στίχος, Στόμα δικαίᾳ μελετήσει σοφίαν.

Πάτερ ἐν βρανεῖσι ὀμιλῶν, χοροῖς Ἀγγέλων ἱερῶν Διονύσιε, ταῖς ἴσαις ἠνδραγάθῃ, παρὰ Θεῦ ἀεραπαῖς, ὡς τὴν τέτων ὄντως μιμησάμενος, ζῶν τὴν βρανεῖον, ἐπὶ γῆς τρισμακάριε, ὡς γὰρ Ἀγγελος, ἐπὶ γῆς πεπολιτάσθαι, ἢ ἐν σώματι, ἠγωνίσω, ὡς ἄσαρκος ὄφθῃ ἢ κατηξίωσαι, ὄραν τὸ ἀθέατον, καὶ σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζειν, ὕμνον Θεῷ τὸν τρισάγιον. αὐτὸν ἐν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος πλ. α.

Ὅσιε πάτερ, σὺ τὸ λογικὸν ποιῆμιον ὀρθοδόξως ἐποίμανας, ἢ πρὸς ναμὰς σωτηρεῖς, ταῖς σοφαῖς διδασκαλίαις ταῖς σαυτῆ καθωδήγησας. εἶτα τὸν σαυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἐχώρησας, κατὰ τὴ ἀλάσσερος, ἢ τὴν ἀσκητικὴν ὁδοῦσας ὁδὸν, ἀρετῇ συνήψας ἀρετῆν, ἱεραρχία τὸν μοναδικὸν κοσμήτας βίον. ἰδρωσὶ δ' ἀσκητικοῖς πάντα ἀποπλύνας ψυχῆς ἢ σώματος μολυσμὸν, ἢ τὴν σάρκα γεκρώσας, ὡς Ἀγγελος ἐπολιτάσθω ἐπὶ τῆς γῆς. ἢ τὸν χέν τῶ χοῦ καταλιπὼν, πρὸς βρανεῖον ἀπέπτῃς, τοῖς Ἀγγέλοις συνεσόμενος. οἷς ἢ συμπαιριζάμενος τῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι, πρέσβυθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόχε Παρθένε, ἢ δοξάζομέν σε εἰ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσεισον, τὸ τείχος τὸ ἀρέρηκτον τὴν, ἀρέραγῃ προσασίαν ἢ καταφυγῇ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τροπάρειον ἤχος πλ. δ.

Ὁθοδοξίας ὁδηγέ, ἀσεβείας διδάσκαλε, καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκεμένης ὀφωσῆρ, τῶν μοναζόντων θεοπνεύσον ἐγκαλλώπισμα, Διονύσιε σοφὲ, ταῖς διδασκαλαῖς σε πάντας ἐφώτισας, λῦρα τῆ πνεύματος, πρέσβυθε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθείς.

Εἰς

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα ἦχος α'.

Τὸν τάφον σε Σωτήρ.

Ἀγάλλεται Φαιδρῶς, μονασῶν ἢ χορεία, γεραίρεσα σεπτῶς, τὴς ἀγῶνας
σε μάκαρ, ἔς ἔτλης παναοίδιμε, λειτρυγῶν τῷ Δεσπότη σε. σὺ κατήχυνας
παρανομένων τὰ πλήθη, ἢ ἐξήλεγξας τὴν κατὰ σὲ λοιδορίαν, ὡς ὅπως ἀνύ-
παρκτον. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεῶ, ἐπισάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον
Φανεῖσαν, οἱ πρόθω καταφύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα. σὲ γὰρ ἔχομον
ἀμαρτωλοὶ προσασίαν, σὲ κεκτήμεθα ὡν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην
πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα. ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατηχύνθησαν τρανῶς, τῶν ἀνομήτων ἢ πληθῶς. καὶ ἠδέσθησαν λαμπρῶς,
τὸ περιὸν τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐνοικίσεως σοι πάτερ ἀνυποκρίτως. οἶδε γὰρ ἐχ-
θρὸς ἀνδρὸς τιμᾶν ἀρετὴν. δέικνυσι δ' αὐτὸ, τὸ ἐπὶ σοὶ γεγονός. ἢ γὰρ ἐχθροὶ
πεσόντες προσεκύνησαν, ἢ ἀληθῶς ὡμολόγησαν, ἡμαρτηκόμεναι, ἔφ' οἷς κατε-
πον, ἢ συγγνώμην ἠτήσαντο. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἄγνη, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυά-
φορίας τὸ Φρικτὸν, πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νόηματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βρο-
τὸς ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρετὴν, ὁ προαιώνιος, καὶ γαλεχέται
σύμπασαν, ὁ τρέφων πνοὴν ἀφάτω χρηστότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως Θεῶ Μητέρα,
ἀφωμιέντες δοξάζομεν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Κάθισμα ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τῶν ἐχθρῶν τὰς παγίδας ἀποσειάμομος, ἢ ἠσύχιον βίον πάτερ ἐλόμονός,
τρικυμίας χαλεπὰς κατεπεράυνας, καταπαλαίσας τῆς σαρκὸς τὴν ἀκάθεκτον
δερμὴν, ἢ λόγῳ καθυποτάξας. ἢ ὠφθεις ὡν πᾶσι πάτερ, κανῶν ἀκριβῆς τῆς
ἀληθῆς ἀρετῆς. Θεοτοκίον.

Τῆς ψυχῆς με τὰ πάθη τὰ πολυώδυνα, ἢ σαρκὸς με τὰς νόσους ὡν τάχει
ἴασαι, τὰς τῆ νοός με ἐκτροπὰς εἴσον Πανάμωμε, ἢ ὡν γαλήνη λογισμῶν, δού-
χας προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ἀξίωσον Θεοτόκε, ἢ ἐξαίτε-
σαι πταισμάτων ἄφεσιν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α΄ . ἀντίφωνον τῆ δ΄ . ἤχος :

Προκείμενον ἤχος δ΄ .

„ Τὸ εἶμα με λαλήσει σοφίαν , ἢ ἡμελέτη

„ Ἀχέσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη .

Τὸ πᾶσα πνοή .

Τὸ Εὐαγγέλιον .

Ἐκ τῆ Κατὰ Ἰωάννην .

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὰς ἐλληλοθότας πρὸς αὐτὸν Ἰεδαίως, ἀμὴν ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ ἢ ληστής. Ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. τὴν ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτῆ ἀκούει, ἢ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, ἢ ἐξάγει αὐτά· ἢ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἐμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτῆ, ἀλλοτρίῳ δὲ ἐμὴ ἀκολουθήσουσιν, ἀλλὰ φέρονται ἀπ' αὐτῆ, ὅτι ἐκ οἶδασιν τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνὴν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπον αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. ἐκεῖνοι δὲ ἐκ ἔγνωσαν, τίνα ἦν ἡ ἀλάλεια αὐτοῖς. Εἶπεν ἔτι πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες, ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπτει εἰς ἢ λησταί· ἀλλ' ἐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα, δι' ἐμοῦ εἴαν τις εἰσεέλθῃ, σωθήσεται, ἢ ἀτελεύτηται, ἢ ἐξελεύσεται, ἢ νομὴν οὐρήσει.

Ὁ Ν΄. Δόξα . ταῖς τῆ Ἱεράρχῃς , Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκῃς :

Εἰς τὸ , Ἐλεησόν με ὁ Θεός, Ἰδιόμελον , ἤχος πλ . β΄ .

Οσὶε πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθον ὀφθόγγος τῶν κατορθωμάτων σε. διὸ ὦ τοῖς ἕρανοῖς ἄβυσσος μιθὸν τῶν καμάτων σε. τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέπτως ἐξήλωσας. παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεὸν, εἰρήνην αἰτήσας ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκῃς εἰς ε΄ . ἢ τῆ Ἁγίῃ εἰς ἡ΄ .

Οὓ ἢ Ἀκροσιχίς πλὴν τῶν Θετοκίων.

„ Διονύσιον ὑμνωπὸν πρόθῳ , χρύσανθος .

Ω, δὴ α΄ . ἤχος πλ . δ΄ . Ἀρματηλάτην Φαραῳ .

Δότε συμφώνως ἱερέων τάγματα, ἢ μοναζόντων πληθὺς, Διονυσίε πάντες,

ὑμ-

ὕμνοις καταπέψωμεν, τὴν ὄντως Θεοδόμητον, κορυφὴν ἀνυμνῆντες, τὸν τρίτον στα-
δοξάσαντα, ὡς αὐτὸ θεράποντα Κύριον.

Ἱεραρχόντων ἱερὸν νῦν καύχημα, ἢ Ἱερέων χαρὰ, δόξα μοναζόντων, Εὐσε-
βῶν ἐδραίωμα, σὺ ἀνεδείχθης ἔνδοξε, Διόνυσιε πάτερ, πισὸς Φανὴς τῷ Δεσπό-
τη σε, ὡς καλὸς ποιμὴν ἢ ἐκ ἔμμιδος.

Ὁ τὸ Πατὴρ ἢ τὸ Υἱὸς ἢ Πνεύματος, ἀγίε ἔνδοξε, πόθος ἐν ψυχῇ σε, ἢ
καρδίᾳ τέτυκται, διὸ ἀσμένως Ὅσιε, παριδῶν θρόνον πάτερ τὴν ἡσυχίαν ἀπή-
λειφας, ἔνθα καὶ πεπλήθηκας θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Παρθενώματος Μαριὰμ Θεόνυμφε, ἢ ὀδηγήτρια, τῶν ἐπὶ σὲ πόθῳ, προ-
σερχόντων Δέσποινα, ἢ τῇ σεπτῇ Εἰκόνισε δὺλαβῶς προσπιπτόντων, τῇ ἀχρω-
μάτῳ ὀδήησον, θεῖον εἰς λιμὸν τὰς σὲ μεγαλύνοντας.

Καταβασία.

Ὡ δὲ γ'. Ὁ Στερεώσας Κατ' ἀρχάς.

Νοσῶντας πάτερ χαλεπῶς, ἡμᾶς κατ' ἄμ. Φω, ἢ πᾶσι τοῖς τὸ βίβη χαλεποῖς
κακεμένους, ἴασαι λυτρώμενος, πρεσβείαις σε αἰοῖδιμε, ὅπως οἱ πάντες ἅμα, τὸν
σὲ δοξάσαντα δοξάζωμεν.

Ἦπερ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, παρακαλεῖν μὴ ἐλλίπης, Διόνυσιε παρμάκαρ τὰς
πάντας, λυτρωθῆναι τὸ λοιμὸν ὀργῆς θυμοῦ, ἢ μάστιγος, ὅπως σε κατὰ χρέος ὡς
δευεγέτην μακαρίζομεν.

Σὺ ὡς θεράπων τῷ Θεῷ, ἢ θεῖος ἱερομύστης, τῷ σῶ θρόνῳ, διαπρέψας ὀσίως,
υποδείγμασι σοφοῖς καὶ θεαῖς εἰσηγήσειν, εἶθ' ὡς Ἡλίας ἄλλος ὁδὸς ἐρήμες
διώδουλας.

Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ τῷ Θεῷ, τῶν σεβομένων σε πόθῳ, τὴν Εἰκόνα τὴν σεπτὴν τε
ἢ ταύτην, κηρυττόντων ἀληθῶς, εἶναι ἀχειροποίητον, τοῖς χείλεσι δὸς χάριν,
τὸ μεγαλύνειν, ἢ δοξάζειν σε. Καταβασία.

Κάθισμα ἤχος β'. τὰ ἄνω ζιτων.

Τὸν θρόνον σοφῆ τῷ πρωτοκλήτῃ εἰληφας, ἢ τὰς ἀρετὰς αὐτῷ ὁμοτρόπως
ἐζήλωσας. ἢ γὰρ ὡς ἀποτυχῶν τῷ τρόπῳ τῆς ἐκχύσεως διὰ τὸν πόθον Χριστῷ,
τὸ σὲ αἵματος, τὴν σαρκὰ ἐνέκρωσας τῇ ἀσκήσει σε.

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ Φύσεως, διὰ σὲ Θεοτόκε ἀειπάρθενε. Θεὸν γὰρ ἡ-
μῖν σεσαρκωμένον τέτοκας, διὸ κατὰ χρέος σε πάντες, δὺσεβῶς μεγαλύνομεν
Ὡ,-

Ω, δὴ δ' . Σὺ με ἰχθὺς Κύριε .

Τερεργῶν, τῶ πάντων κτίσει ἔκ ἐλπίες, ὑπὲρ πάντων Φέρων τὴν ἀναίμακτον
Θυσίαν ἐν καθαρότητι, ψυχῆς ἢ καρδίας, ὡς ἄλλος ὄντως Ἀπόστολος, ἀλλὰ ἢ
νῦν ὡς βλέπων, καθαρῶς θεῖαν δόξαν, τὴς τιμῶντας σε σῶζε, πρεσβείαις σε .

Ὁλιή γῆ, ἢ τῶν Φιλίππων ἀγάλλεται, ὡς θεῶν λαχῶσα κειμήλιον, ἢ θη-
σαυρὸν θεῶν δωρεῶν, τὴν λάρνακα πάτερ, τῶν σῶν λειψάνων, ἢ τέρεπεται, ἐν
ταύτῃ ἢ δοξάζει, τὸν Σωτῆρα βοῶσα, τῶ ἐλέει σε δόξα Φιλάνθρωπε .

Νῦν ἀληθῶς, τῶν ὀρθοδοξῶν τὸ σύσημα, συναθροίζει ἢ σὸς ἢ πάντιμος,
τῶν ἱερῶν σε πανθλαβῶς, ἐνθῶν λειψάνων, ἀγιασμὸν ἀναβλύζουσα, καὶ χάρι
λαμάτων, ἡμῖν πᾶσι δωρεῖται, πατέρων πάτερ Διονύσιε .

Θεοτοκίον .

Σύμε ἀγνή, ὕμνησις, σύ με ἢ καύχημα, σὺ λιμήν με, σύ με ἢ προπύργιον,
σύ με ἐλπίς ἢ καταφυγή, σὺ δὲ καὶ προσάτης, ἐμὲ καὶ πάντων τῶν ὀσεβῶν,
διό σε τὴν Εἰκόνα, δὺλαβεία ἢ πόθῳ, προσκυνῶ ἢ τιμῶ παρμακάρισε .

Καταβασία . Ω, δὴ ε' . Ἰνα τί με ἀπώσω .

Υπερθαύματος ὄντως, σὲ τῷ Ἱεράρχῃ, ὦ πάτερ ἐνδοξε, βιοτὴ ἐφ' ἢ, πε-
νιχρῶ ἢ ἀδῆλῳ προσημίῳ, ἢν περ παραδόξως, πόθῳ τρωθεῖς τῶ τῷ Δ. απ. τε,
καρτερῶς ἢ γοναίως διήνυσας .

Μεγα καύχημα ὄντως, τῆς Μακεδονίας, ἢ Φύλαξ ἀκοίμητος, πέφυκας Φυ-
λάττων, τὸν σὸν λαὸν ἐκ παντίων δεινῶν, περισώζεις δ' ὡσαύτως, ἐκ τῆς ἀκρίδος
ἢ βρέχε τὰς ἀμπέλους τὰς τέτων ἀρέρας τε .

Νέμει Πάτερ πλεσίως, ῥεῖθρα λαμάτων ἢ Κάρα ἢ πάντιμος, σὲ τῷ Ἱεράρχῃ,
ἢ Ὅσις τοῖς πόθῳ προσέχεσι, τῶ σεπτῷ Ναῶ σε, ἢ δὺλαβῶς ἀσπαζομένοις,
ταύτην ὡς θεῖον αὐτῶν Φυλακτήριον .

Θεοτοκίον .

Θεοτόκε παρθένε, Ἄνασσα σύ με ὀδήγησον, εἰς ὀδὸν εὐθείαν, πρὸς τὰς τρεῖβας
Κυριε, ἢ εὐθυόν, πρὸς δικαιοσύνην, τὰς ἔκτροπὰς τῶν λογισμῶν με, ἢ ψυχῆς
τὰς ὀνοίας χαρίτωσον. Καταβασία . Ω, δὴ ε' . Ἰλάθητί μοι Σωτῆρ .

Ωραίσμα ἀληθῶς, σὲ ἔχει Εἰκοσιφοίνισσα. καὶ γὰρ ποτὲ ἐν αὐτῇ, ὀσίως
διήνυσας, τὸν βίον σε ἐνδοξε, ἢν περ ἢ σεπτῷ σε, λειψάνῳ πάτερ κατεκόσμησας .

Παντοίων μάκαρ δεινῶν, ἡμᾶς αἰὲ ἐκλυτρεμόνος, μὴ διαλείπῃς ἢ νῦν, ποιεῖν,
ἐκτενέστερον, Θεῶ τὰς ἐντεύξεις, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου, προσκυνούντων σου τὰ
λείψανα .

Ὁ λυτρωτὴς με Θεός, σὲ Πάτερ ἐμοὶ δεδώρηται, ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, ἰατρὸν πανάρισον, διχαρίζως κράζεις, γῆ τῶν Μακεδόνων, ὡς πενήτων ἀντιλήπτορι.
Θεοτοκίον.

Σωτήρα καὶ λυτρωτὴν, ἡμῖν Παρθένε γεγόννηκας, λυτρέμονον τῶν παθῶν, τὸς σὲ μακαρίζοντας, τὴν δὲ ἀχειρότοκτον, ἢ σεπτὴν Εἰκόνα, προσκυνῶντες σε σωζόμεθα.
Καταβασία.

Κοντάκιον. ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Βίον Πάτερ ἄυλον ἐξησκημένος, ἐν σαρκί, ὡς ἄσαρκος ἐπολιτάθω ἐπὶ γῆς ἔθω Ἄγγελος ὁμόσκηνος, ἀναπεδείχθης, σοφὲ Διονύσιε. Ὁ Οἶκος.

Οὐ δύναται τις, Πάτερ, τὸς ἀγῶνάς σε ἐξεπεῖν κατ' ἀξίαν, ἐδὲ τὰ παλαισμάτα ἰκανῶς ἐξυμνήσαι. σὺ γὰρ ἀρχὴν βίης τὴν ἀρετὴν προσησάμωμος, καὶ τὴν κατ' αὐτὴν σοφὴν ὀδεύσας ὁδὸν, ἐδενὸς ἡττων ἐγὼν, ὅσοι τὸν ἀγῶνα τῆτον τὸν καλὸν ἠγωνίσαντο. πάσας δ' ὑπερβάς τὰς δυσχωρίας, ἢ τὰ ἐν μέσῳ ὑπερηδύσας, ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνέδραμες, ἐδὲν ἕτερον, ἀλλ' ἢ τὴν ἐν ἕρανῳ πολιτείαν διανοόμενος. τὴν δὲ σάρκα πίεσας, ἢ τῇ Δεσποίνῃ καθυποτάξας ψυχῇ, ἢ ὅλος ἐνθεος γενόμενος, ἀπέπτυστος πρὸς ἕρανόν, ἢ πλατείαν εὖρες τῶν ἀγαθῶν τὴν κατάχεσιν, ἢ τοῖς Ἄγγελοις συναγαλλόμενος, μέμνησο ἢ ἡμῶν σοφὲ Διονύσιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Μνήμη τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Πατριάρχου Κωνσταντίνου Πόλεως, τῶ ὕψερου ἀσκήσαντος ἐν τῇ ἱερᾷ Μينوῇ τῆς Εἰκοσιφοινίτης.

- „ Διπλὴν ὁ Χριστὸς σὴ Κάρα βάλλει σέφος,
- „ Διπλῆ ἄτ' ἀσκήσαντος ἐν κόσμῳ Πάτερ.
- „ Ἀρχιερέων, ἢ δ' Ὁσίων κλέος ὄντα σ' αἰδῶ.

Βίος τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονύσιου.

Ὁ ὕτος Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος ἐγενήθη εἰς τὴν περιφανῆ Πελοπόννησον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶ δεκάτε πέμπτε αἰῶνος ἀπὸ γονεῖς ὄσεβεις ἢ ἀρετέες, ἢ ἀφ' ἧ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα ἱερὰ γράμματα, μὴ δυνάματος νὰ εὖρη τελειοτέραν μάθησιν ἐν τῇ πατρίδιτι, ἀνεχώρησε ἢ κατέφυγον εἰς τὴν Βασιλεύσαν τῶν πόλεων, ἢ Φθάσας ἐκεῖ προσεκολλήθη εἰς τὸν ἱερώτατον καὶ ἐπὶ σοφία ἢ ἀρετῇ παντοία περιφίμῳ Μητροπολίτην Ἐφέσου κύριον Μάρκον τὸν ὀγενικόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἢ ἐδιδάχθη πᾶν ἕδος μαθήσεως ἢ ἀρετῆς. ἐπειδὴ δὲ

δὲ κατ' ἐκείνης τὰς χρόνους κρίμασιν, οἷς οἶδον ὁ Κύριος, συνέβη ἢ ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ χμαλωτιθῆ ἢ ὁ ἱερός οὗτος ἀγῆρ, ἢ ἐδοκίμασεν ἀπέργει βασιάνες, βιαζόμενος νὰ ἀρνηθῆ τὴν ἀμώμητον πίσιν, ἀλλ' ὑπέμεινον ὁ αἰοιδίμος μὲ μεγάλην γωναιότητα ἕως ἔ Χριστιανός τις Θεοσεβῆς ἐξ Ἀδριανουπόλεως διὰ μεσιτιῶν καὶ δωρεῶν τὸν ἠλόθ' ἔφωσεν. Ἔμεινε λοιπὸν πάλιν ἐν Κωνσταντινουπόλει μετερχόμενος κατ' ἰδίαν τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ἢ προαγόμενος κατὰ τε ἀρετὴν καὶ σοφίαν. Ἀλλὰ ἢ μ' ὄλον τὸ ὅτι ὑπέκρυπτον ἑαυτὸν, καὶ ἀπέφθυγε τὰς κοσμικὰς τύρβας, ἢ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἀρετὴν τε δὴν ἔμεινε μέχρι τέλους κεκρυμμένη, ἀλλ' ἐκρατεῖτο πανταχῶ, ἢ ὑπὸ πάντων ἐτιμᾶτο, διὸ ἢ ἐκλέγετο, καὶ ψηφίζεται Μητροπολίτης τῆς Φιλιππουπόλεως, ἢ ἐν ᾧ Θεαρέως καὶ Θεοφιλῶς διώκει τὸ ἐμπισθῆν αὐτῷ λογικὸν ποιμνιον, ψηφίζεται Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τρόπον τοιοῦτον κατὰ τὸ α ν ο ς ἔτος. Ἡ ἀρετὴ τῶ αἰοιδίμου τότε ἀνδρὸς ἐκροτήθη τόσον, ὥστε ἢ Φήμη τε εἰσεχώρησε ἢ μέσα εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια, ἢ τὸν ἐσέβετο μεγάλως μέσα ἢ μητρὰ τῆ Σουλτὰν Μεχμέτη, ἐξωθῶντος δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν τῆς Πατριαρχείας Μάρκου τῆ Συλοκαράβη, προεβιβάθη εἰς αὐτὸν διὰ συνεργείας τῶν Τραπεζεντίων, ἢ μὲ δόσιν ἀσυνήθη εἰς τὸν Βασιλέα χιλίων Φλωρίων, Συμεῶν ὁ Τραπεζεντίας. Καὶ ἐπειδὴ συνέβη σχίσμα μεταξύ τοῦ κλήρου ἢ τῶν Χριστιανῶν, ἢ οἱ μὲν ἤθελον τὸν Μάρκον, οἱ δὲ τὸν Συμεῶνα, μαθῶσα τῆτο Μαρία ἢ Μητρὰ τῆ Βασιλέως, ἔβαλεν ἐπὶ δίτκῃ χρυσῆ δύω χιλιάδες Φλωρίων ἐξ ἰδίων, ἢ προσφέρσά τα τῷ Βασιλεῖ, τὸν παρακάλεσε νὰ ἐκδώσῃ θέσπισμα διὰ νὰ ἐκλεχθῆ Πατριάρχης τῶν Ῥωμαίων ὁ Φιλιππουπόλεως Διονύσιος. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δεξάμενος ἢ τὴν προσφορὰν ἢ τὴν παρακαλῆσίν της, ἐξέδοκε τὸ θέσπισμα, τὸ ὁ ποῖον ἀποδεξάμενοι μὲ ἄκραν χαρὰν οἷτε ἐκκλησιαστικοὶ ἢ κοσμικοὶ διὰ τὴν ἐνῆσαν τῷ ἀνδρὶ ἀρετὴν, κοινὴ γνώμη ἐψήφισαν αὐτὸν Πατριάρχην, ὅσις ἢ ἀποκαταστάς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐκυβέρνα τὸν λαὸν ὀσεβῶς τε ἢ Θεαρέως γινόμενος παράδειγμα παντοίας ἀρετῆς εἰς τὴν ἱερὰν ἀδελφότητα ἢ εἰς τὸ ποιμνιόν τε. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς διάβολος ὅς τις ἀείποτε πολεμεῖ τὰ καλὰ, διήγειρε κατὰ τῆ ἱεῶ τότε ἀνδρὸς χαιρεκάκως τινὰς καὶ κακωντρέχεις κληρικὸς, οἷτινες μὴ δυνάμενοι νὰ προσάψωσιν εἰς αὐτὸν καμμίαν ἄλλην κατηγορίαν, ἐτόλμησαν οἱ ἀσυνείδητοι νὰ εἰπωσιν ὅτι ἦτον περιτετμημένος καὶ αὐτὸς ὁ λόγος ἐκοινολογήθη τόσον, ὥστε ἔφθασεν ἢ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆ αἰοιδίμου τότε πατρὸς. λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν συνήθρησε πληρεσάτην Σύνοδον, καὶ ἀναστάς ἐν τῷ μέσῳ, ἐγυμνώθη, ἢ ἔδειξε παρρησία εἰς ὅλους ἀκέραιον τὴν σάρκα τῆς ἀκρο-

βυσίας του ή έτω κατηχύνθησαν οϊοναντίοι, και πεσόντες κοινώς άπαντες εζήτησαν συγχωρησιν παρακαλόντες τον μετα θερμών δακρύων να δεχθῆ την μετανοιάν των, ή αφ' ε τως συχωρησῆ, να μη τες υσερήση της ποιμαντικής προσασίας του, αλλά να μείνη εις τον Πατριαρχικόν θρόνον. Όμως κατ' εδένα τρέπον δον επείσθη, αλλά παραιτηθείς από τον θρόνον με άκραντη άχαρίζησιν, και αναχωρησας από της Κωνσταντινουπόλεως ήλθον εις την ιεράν Μονήν της ΕικοσιΦοινίσσης κειμένην κατά την Επαρχίαν Φιλίππων ή Δράμας, όπε ενδυθείς τὸ μοναδικόν οχημα υπέβαλε τον έαυτόν τε εις τες ασκητικες άγώνας, ή υπομείνας μέχρι τέλους καρτερικώτατα, εφθασον εις την τελειοτάτην αρετήν ή αγιότητα, ώσε και ζων ενόντο αυτεργός πολλών θαυμάτων, ή πολλοί έτρεχον εις αυτόν δια να λαμβάνωσι τας ίάσεις των παθών των, ή να ωφελώνται με τας ψυχοφελεις διδασκαλίας τε, και ζήσας θεαρέτως τὸ υπόλοιπον της ζωής τε προς Κύριον εξεδήμησιν, ή έμενε τὸ ιερόν τε Λεφτανον εις την ιεράν αυτήν Μονήν εις παρηγορίαν ή των εκεί ενασκημένων πατέρων ή των κατοίκων όλων εκείνων των μερών, καθότι όλοι προσερέχοντες με ευλάβειαν, ή προσκυνόντες με πίσιν την ιεράν Κάραν του λαμβάνουσι σωματικήν ή ψυχικήν ωφέλειαν, ο ιερός έτος ανηε ανώρθωσε σχεδόν εκ θεμελίας, έμεγάλυνε, εκαλλώπισε μη διαφόρος οικοδομάς, ή εν ενί λόγω έφερε την ιεράν αυτήν Μονήν εις την μεγαλοπρέπειαν την όποιαν έχει. Ωσε κατά δίκαιον λόγον πρέπει να ονομάζηται ή κτίτωρ αυτης, τως αυτῶ άγίαις πρεβείας ο Θεός έλεησον ή σώσον ήμῶς.

Ω δὴ ζ Θεῶ Συγκατάβασιν.
 Θεῶ συγκατάβασιν, εν διανοία σε έχων πάντοτε, έμιμήσω την τέτη, πτωχείαν άπασαν ή ταπεινώσιν, ή σύν Άγγέλοις γηθόμενος, απολαμβάνεις αυτῶ των υπέρ νοῦν δωρεών.

Ω δὴς πάννουχίς σοι, εξαδει μάκαρ ΕικοσιΦοινίσσης Μονή. δια παντός γάρ γεραίρει, των θαυμασίων σε τὸ άένιαον, ήν Φερεών, πάσης βλάβης απαλλάξον. σε γάρ προβάλλει μεσίτην προς Κύριον.

Χαρίτας σοι πάντοτε, της άχωμάτε ή θείας Εικόνας Μονή, καυχωμένη κηρύττει, ως εντρυφώσα αεί των θαυμάτων σε. διό ή χαίρει βοῶσα προς Κύριον, ελόγητος ο Θεός ο των Πατέρων ήμῶν.

Ειστοχίον.
 Θεῶ καταβάσεως, προς τες ανθρωπες, συ εῖ τὸ όργανον, δια τέτο και γλώσσαί, των χηγεων άπάντων σε μέλτσαι, ή μεγαλύνουσι Κόρη σεβόμενοι.

σὲ τὴν Εἰκόνα, ὡς αὐτῆς σὲ ἀντίτυπον.

Καταβασία Ὡ, δὴ ἦ. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ῥῶσιν ἐκχέεις πάντοτε, τοῖς ἐν πίσει προσρέχουσι, τῇ παντίμῳ Κάρῳ καὶ σεπτοῖς Λειψάνοις σε, παθῶν τε τὰ κύματα, κατακοιμίζεις πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τῶν τῷ λυτρωτῇ ἀπὸ ψυχῆς ἐκβοώντων, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαοὶ ὑπερυψῆτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Ἰδὼε τῇ γῆ αἰτέμνοσι, ὄσσεβεις λιτανύουσι, τὴν σὴν θείαν Κάραν, μετ' αἰδῆς προάγοντες, ἀκρίδος τὰ νέφη δὲ, διασκεδάνωνται παντελῶς, ἢ πᾶσα ἄλλη νόσος ἐκδιώκεται μάκαρ, ἢ πίσει παρεσῶτες ὄσσεβῶς μελωδῶμον, λαοὶ ὑπερυψῆτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Σωτήρα πάντων ὄρηκε, σὲ ὁ δῆμος ὀξύτατον, τῆς Μακεδονίας, ὡς αἰὲ προσφέροντα, θερμὰς ἰκεσίας σε, Θεῷ τῷ πάντων δημιουργῷ, ὑπὲρ τῶν ἐν πίσει, μελωδόντων ἀπαύτως, οἱ παῖδες ὄβλογοῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαοὶ ὑπερυψῆτε, εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Ἀνεπαφείς συντήρησον, ἱερὲ Διονύσιε, σὲ θερμαῖς πρεσβείαις, τῆς λοιμῆ καὶ τῶν συμφορῶν, βαρβάρων τε κακώσεως, πρὸς μαχαίρας ἢ μάσιγος, τῆς ἐν σοὶ ἐκ πόθῃ τὴν ἐλπίδα θεμόνους, ἢ πίσει μελωδόντας, ἱερεῖς ὄβλογοῖτε, λαοὶ ὑπερυψῆτε εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

Θεοτοκίον.

Φύλαττε παναμώμητε, τὴν σὴν ποιμήνην ἀλώβητον, ἐξ ἐχθρῶν ἀπάντων, ὄρατῶν τε ἢ νοητῶν. ἐν σοὶ γὰρ ἢ πέποιθε, καὶ διὰ σὲ σεμνύεται, ὡς τὴν σὴν Εἰκόνα θησαυρὸν κεκτιμόνη, ἢ καὶ παρισαμόνη μεγαλύνει βοῶσα, βροτοὶ ὕμνολογοῖτε, τὴν πάντων σωτηρίαν.

Καταβασία Ὡ, δὴ Θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Νεύρωσον πάντα με τὸν νοῦν, καὶ διάνοιαν πρὸς θείαν ἀγάπησιν, ταῖς σαῖς πρὸς Κύριον, πρεσβείαις δέομαι πάτερ Ὅσιε, ὅπως αἰὲ χαρμονικῶς, ὕμνῶ τὸν Σωτήρα με ἀνακηρύττων σε, σωτηρίας τῆς ἐμῆς ἀντιλήπτορα.

Θῦμα εὐῶδες τῷ Θεῷ, γεγονῶς δι' ἀρετῆς πάτερ Ὅσιε, ὡς ἱερός αὐτῷ. Διὸ μὴ παύσῃ καθικετεύων αὐτὸν, ὅπως ῥυθῆ τῶν συμφορῶν, ὀργῆς ἢ κακώσεως ἐπερχομένων ἐχθρῶν, ἢ τιμῶσα σε θεία τῆς παρθένου Μονῆ.

Ὅλην σε πάτερ τὴν ζωὴν, ἐν πραότητι καρδίας ἀνέδραμες ὡς μιμητῆς αὐτῆς σὲ Δεσπότη, ἢ Διδασκάλου Χριστοῦ. διὸ τὴν γῆν ὡς ἀληθῶς, τῶν πράξεων εἰληφας, ἀλλὰ δυσώπει αἰὲ, λυτρωθῆναι τῶν παθῶν τὰς τιμῶντας σε.

Σω.

Σωτήρ με Φάνηθι σεΦέ, Διονύσιε, ἢ Θεία ἀντίληψις, ὃν τῷ τῆ βίᾳ αἰεὶ ἀσατῶ κλύδωνι, κινδυνεύοντος, ἢ ἐν καιρῷ μοι παρασῆς, Θανάτῳ εἰσάγαγε, εἰς τὸν Παράδεισον, ἢ πρεσβείαις σε, ἐκεῖ με κατὰταξον.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι με Δέσποινα ἀγνή, τῶν παγίδων τῆ ἐχθρῆ, ἢ ἀνόρθωτον, ἐνδυναμῆσαι με, αἰεὶ ἐμμένειν, ἀτρεπτον ἄσεισον, ὃν ἐπιγνώσει τῆ Θεῆ, ἢ πράττειν τὸ θέλημα, πῶς σε Πῆ ἢ ὀρθῶς, βιοτεύειν σὺ τὸν τρόπον μοι δώρησαι.

Καταβασία Ἐξαποσειλάριον.

Ἀπόστολοι Ἐκ περάτων.

Τὸν μέγαν ἐν Ἱεράρχαις, ἢ Μοναζόντων τὸ κλέος, Πελοποννήστῳ τὸν γόνον, ἢ Μακεδόνων πρεσάτην, τὸν Διονύσιον πάντες, ἀνδρῶφιμησῶμον ὕμνοις.

Χρυσοπλοκάτατε πύργε, ἢ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοσάλακτε θρόνε, καθέδρα τῆ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλαχῆς τὸν Δεωτότην;

Εἰς τὰς αἴνας. Πᾶσα πνοή. Ἰσῶμεν Στιχ. δ'. Καὶ ψάλλομεν

Στίχ. Προσόμοια γ'. Δόξτεροντες τὸ α'. ἤχος. δ'.

Ὡς Γοναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν Ἰσάγγελον βίον σε, ἢ Ἀγγέλωι τὰ τάγματα, πάτερ ἐξεπλάγησαν Διονύσιε, ἢ εἰς σιών τὴν ἑράνιον, συμπολίτην ἐνδοξόν, ὡς ὁμότροπον αὐτοῖς, γεγιθότες ἐδέξαντο, ἢ συνόμιλον, ταῖς αὐτῶν ἱεραῖς χοροσασίαις, ἐγκατέστησαν ἀζίως ἱεραργε παμμακάρισε.

Τὸ τρισὸν τῆς Θεότητος, ἐπὶ γῆς ἐδογματίσας, ἢ τὸν ὕμνον Ὅσιε τὸν Τρισάγιον, νῦν ἐκλαλεῖν κατηζῆσαι ἢ βλέπειν ὡς ἔγγισα, Τρισυπόσατον αὐγὴν, Τρισηλίε Θεότητος, ἦν ἰκέτοσε, λυτρηθῆναι σε δάλας ἐκ κινδύνων, πολλαχῶς ἐπερχομένων θαυματεργε Διονύσιε.

Τῇ σοφῷ τῶν Λαφάνων σε, οἱ πισοὶ παρισάμοι, ἐτησίοις ἄσμασι, σέ γεραίρομεν, ἢ σε Ἰκέται γινόμεθα, ἐρυθῆναι δεόμενοι, ἐκ παντοίων ἀλγεῶν, ἢ μελλῶσις κολάσεως, ταῖς πρεσβείαις σε. Σὺ γὰρ Πάτερ προσάτης ἡμῶν πέλεις, ἢ ὃν σοὶ τῆς σωτηρίας, τὴν πρεσδοκίαν ἐθέμεθα.

Δόξα ἤχος πλ'. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἄσμάτων, χορδύσωμεν ἐόρτια, ἢ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τῆ Ἱεράρχῃ ἡμῶν. Βασιλεῖς ἢ Ἀρχόντες συντρεχέτωσαν, ἢ τῆ Ποιμενάρχῃ κροτήτωσαν τὴν μνήμην, ὡς ἀζίως λάμψαντος, ἐν καιροῖς δεομένοισι, διδασκαλίας, συντόνε τῆς πίσεως. Ποιμένες καὶ

Διδάσκαλοι τὸν τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἀγνὸν ἱερομύσιν, συνελθόντες εὐΦιμήσωμεν, οἱ Φιλόσοφοι τὸν σοφόν, οἱ ἱερεῖς τὸν ποιμένα, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προσάτιν, οἱ πόνητες τὸν πλετιστὴν, οἱ ἐν θλίψεσι τὸν παραμυθῆντα, τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι, οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην, οἱ πάντες τὸν πανταχῶς θερμῶς προφθάνοντα, θεῖον Ἀρχιερέαρχην, ἐγκωμιάζοντες, οὕτως εἰπωμεν, πανάγιε Διδάσκαλε, ἀπόστολον ἐξελεῖν τῆς πίστες, ἐκ τῶν τῶ βίβη σκανδάλων, ἢ ῥύσαι κολάσεων τῶν αἰωνίων ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτοόκε παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη. ἢ ἀπόλυσις. Δίδοται ἢ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ, ἢ ἐκ τῶ Κανόνος τῶ Ἁγίου.

Ὡδὴ γ'. ἢ ε'.

Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν. Οἱ ἕρανοὶ διηγῆντο.

Πρὸς Ἑβραίους Ἀδελφοί, τοῖστος ἡμῖν ἔπρεπον Ἀχιερσός.

Ἀλλήλεια. Στίχ. Τίμιος ἐντίον Κυρίου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τῶ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπον ὁ Κύριος, ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα. Δι' ἐμὲ εἴαν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, ἢ ἐξελεύσεται, ἢ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης ἐκ ἔρχεται, εἰμὴ ἵνα κλέψῃ, ἢ θύσῃ, ἢ ἀπολέσῃ. Ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζῶν ἔχωσι, ἢ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτῆ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ μισθωτὸς δὲ, ἢ ἐκ ὧν ποιμὴν, ἔκ ἐστὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, ἢ ἀφίησι τὰ πρόβατα· ἢ φεύγει· ἢ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ, ἢ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ, ἢ ἐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἢ γινώσκω τὰ ἐμὰ, ἢ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, καὶ γὼ γινώσκω τὸν Πατέρα. Καὶ τὴν ψυχὴν με τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. ἢ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ ἐκ ἔσιν ἐκ τῆς αὐτῆς ταύτης. Κάκενά με δεῖ ἀγαγεῖν, ἢ τῆς Φωνῆς με ἀκούσει ἢ γουήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμὴν.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε Μακεδόνων πλήθη πιστῶν, σήσαθε χορείαν, εὐΦιμῆντες πανδουλαβῶς, τὸν θεῖον ποιμένα, ἢ μέγαν πολυῆχον, τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, τὸν Διονύσιον.

Τῷ

Τῷ Πανοσιωτάτῳ Προηγμένῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς ΕἰκοσιΦοινίσσης
Κυρίῳ Νεκταρίῳ τὴν ἀδελφικὴν ἀποδίδωμι πρόσρησιν .

Ὁσον ἢ ἂν καταπίπτωσι τὰ καλὰ ἢ Φοίνωνται, ὅτε κλίνωσι εἰς Φθορὰν, ἢ
θεῖα πρόνοια δὲν τὰ ἐγκαταλιμπάνει εἰς τὸ παντελές, ἀλλὰ πολλάκις καὶ
παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐξανίστησιν ἄνδρες Φιλοκάλης ἢ Θεοσεβεῖς, διὰ τῶν ὁποίων ἀνορ-
θῶνε, ῥυθμίζει, ἢ φέρει αὐτὰ εἰς τὴν προτέραν τῶν σάσιν, ἢ ἢ εἰς πολλῶ κρείτ-
τονα. Τοῦτος ἰφάνης ἢ σὺ, πάτερ, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς ΕἰκοσιΦοινίσσης,
εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ νεότητος προσήλωσας σεαυτὸν, ἢ ἢ Φήμη διακηρύττει παντα-
χῶ τὸν ζῆλον σε, ἢ τὴν διαφόρεν καλλωπισμὸς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκόσμησας κατὰ
διαφόρεν κοίρεν τὴν Ἱερὰν αὐτὴν Μονήν. ἐπισφραγίζει δὲ ὅλα ἢ Φιλόθεος Φιλοτι-
μία, τὴν ὁποίαν ἔδεξας εἰς τὸ νὰ διορθωθῇ ἢ νὰ ἐκδοθῇ εἰς τύπον ἢ τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς
Μονῆς ἰσορία, ἢ νὰ γυνηταῖ ἢ ἀναπλήρωσις τῶν, ὅσα ἐλλείπει. Τῶτον τὸν θεάρετον
ζῆλον ἀποδεξάμενος ἢ ἐγὼ, ἢ ἐπαινέσας, παρῆιδον πᾶσαν ἄλλην με ἐργασίαν, ἐ-
νηχολήθην τρεῖς σχεδὸν Μῆνας εἰς τῶτο τὸ ἔργον ἢ διώρθωσα, ἀνεκάθισα, ἐπιή-
ξισα ἢ ἀνεπλήρωσα, πάντα. Ἀπόλαβε λοιπὸν, ἀδελφέ, τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον με
τόσον ζῆλον ἐπεθύμησας, ἢ μέμνησο φίλου, ὅς τις ἢ χωρὶς αὐτοψίας διὰ τὴν ἀ-
γαθὴν σε Φιλοκαλίαν σέ σέβεται.

τῆς Πανοσιότητός σε

ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

Ἰλαρίων Σιναΐτης

Κεῖς .

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000031645